

«Кожен постріл із гаубиці, як для боксера удар по голові. А мій рекорд – 170 на добу!»

с.2

На лінії вогню
У війську воїни перестали бути атеїстами чи байгужими до релігії

Капелан Володимир Мицько (на фото) переконався в силі духовної зброї

Читайте про це – на с.8

№ 28 (16 977)

Середа, 15 липня 2026 року

ВОЛИНЬ

Нас читають із 1939 року!

volyn.com.ua

4 820230 060010 >

t.me/Volyn_ZMI

facebook.com/Volyn.ZMI

x.com/Volyn_ZMI

instagram.com/volyn_zmi

Незагойна рана

Третю свою доньку Сергій Носуліч уже не побачив...

Василина (так назвали дівчинку на честь дідуся – батька Сергія) з'явилася на світ 18 квітня 2025-го. А її тато загинув ще 6 січня, хоч і числився на той час у списках тих, хто пропав безвісти

Катерина ЗУБЧУК

– Майже півтора року, – каже дружина захисника-героя Наталія, – жевріла надія, що чоловік живий, може, в полон потрапив. Хоч я чула, що наших хлопців – учасників спецоперації на Курщині, а він саме там воював, росіяни не брали в полон – їх зразу розстрілювали. Похоронили ми його 7 травня цього року.

«Наших хлопців – учасників спецоперації на Курщині – росіяни не брали в полон – їх зразу розстрілювали.»

Історія невимовного болю – на с. 6

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Василинка з'явилася на світ уже після загибелі Тата-Героя. Тепер Наталія мусить бути для їхніх дівчат і мамою, і татом.

Політична кухня

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

кремль хоче, щоб українці й поляки сперечалися про минуле доти, доки втратять спільне майбутнє.

Навіщо Польщі російські брехні?

Болючі публікації – на с. 3 і с. 5

Вітаємо!

17 липня святкує день народження заслужений працівник сільського господарства України, депутат Волинської обласної ради, директор ПОСП ім. Шевченка –

Андрій Антонович ТУРАК.

Хай щастя і мир залишаються в хаті
Й грає здоров'я, як добре вино.
Тож будьте веселі, на радість багаті
Життя бережить, бо єдине воно.
Добра Вам бажаєм, як море безкрає
Й днів Вам погожих, хай сонечко сяє.
І гарного настрою, чистого неба,
Любові й достатку, всього чого треба!

З повагою – Свято-Андріївська релігійна громада села Дубова Корчма.

Мов у воду булькнув...

Я прийшов у річковий порт і стояв, роззявив рот...

Колись Стиром ходили буксири, катери й пароплави. А нині від Луцького річкового порту лишилися спогади, замки на дверях і надія на «Характерника»

Валентин ЛЮПА, краєлюб, член НСЖУ

У своєму дослідженні мені так і не вдалося дізнатися, хто першим стояв на капітанському містку плавзасобу, що пройшов водами нашого Стиру. Але, як кажуть, ще не вечір...

Зате можу похвалитися іншим: разом із друзями я пройшов нашою річкою від гір Вороняки

на Бродівщині, що на Львівщині, де бурхливою живицею б'є джерело під назвою Стир. Щоправда, перш ніж наш кораблик – саморобний пліт із назвою «Корова» (бо корова – це не лише священна тварина в Індії, а й на нашому Волинському Поліссі, особливо в останні роки) – став на воду, нам довелося понад 30 кілометрів пройти пішки...

Спеціальний репортаж – на с. 7

Від портової слави Луцька – до «Тюлькиного флоту»: на цих світлинах видно, яким живим був Стир, коли ним ходили судна, працювали капітани, матроси й плавмастерні...

■ Пульс тижня

У Шацьку заборонили «крутити» музику на вулицях та пляжах

Цей крок зумовлений численними зверненнями та скаргами жителів громади на порушення тиші та спрямований на суворе дотримання комендантської години

Наталія НЕКОЗ

Заборонено: розміщувати або спрямовувати колонки, гучномовці, підсилювачі та сабвуфери так, щоб звук поширювався за межі приміщень, літніх майданчиків чи тимчасових споруд; спрямовувати акустичні системи в бік вулиць, тротуарів, пляжів та житлових будинків; транслювати на вулицю музику, аудіозаписи чи рекламні оголошення з метою залучення відвідувачів.

Зазначені обмеження щодо звукової апаратури не поширюються на заходи, які проводяться з благодійною метою на підтримку Збройних Сил України (за умови попереднього погодження з селищною радою). ■

У Володимирі єпархія заявила про викрадення священнослужителя, якого... мобілізували

Протодиякон Богдан Руднічок зараз перебуває у військовій частині на Рівненщині

Микола ДЕНИСЮК

Проте у Володимир-Волинській єпархії упц московського патріархату заявили про викрадення священнослужителя та закликали вірян молитися за нього. Там додали, що інцидент стався, коли священнослужитель повернувся додому після богослужіння.

Водночас речниця Волинського обласного ТЦК та СП Уляна Кравчук повідомила, що чоловік не мав відстрочки чи бронювання.

«Громадянина було запрошено до ТЦК для проходження військово-лікарської комісії. За результатами медичного огляду його визнали придатним до служби та направили до військової частини, відповідно до вимог чинного законодавства», – повідомила Уляна Кравчук. ■

Випускників луцької школи, які інфікувалися на Закарпатті, виписали з лікарні

Усі, хто потрапив до Волинської обласної інфекційної лікарні після поїздки на відпочинок у селі Шаян Закарпатської області, повернулися додому

Раїса ІВАНЮК

Причиною інфекції дев'ятерох дітей і чотирьох дорослих став норовірус. Хворі були госпіталізовані після відвідин готелю у селі Шаян. Там вони святкували випускний. Стационарне лікування тривало чотири дні, кілька підлітків були у досить важкому стані, зазначила директорка КП «Волинська обласна інфекційна лікарня» Любов Серба. ■

❗ ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ», ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

✓ ТЗОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)

✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)

✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)

✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)

✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)

✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 066 133 86 88.

■ На лінії вогню

«Кожен постріл з гаубиці, як для боксера удар по голові. А мій рекорд – 170 на добу!»

57-річний Сергій Ямковий – механік-водій у самохідному артилерійському дивізіоні 100-ої ОМБр Сухопутних військ. До війська колишній правоохоронець і підприємець прийшов добровольцем. Зараз керує американськими гаубицями «Paladin» та українськими САУ «Богдана»

Родом Сергій із міста Андрушівка, що на Житомирщині. У 2001 році закінчив Харківський національний університет внутрішніх справ. Вчився одразу на двох факультетах – на соціально-психологічному за фахом «Соціальна робота» і на юридичному – за спеціальністю «Правознавство».

Закінчивши профільний виш, Сергій Ямковий упродовж 3-ох років відслужив в органах внутрішніх справ, де брав участь у розкритті кількох дуже резонансних справ того часу, зокрема одна з них – викриття у Житомирі банди людожерів (у 2002 році. – Авт.).

Після служби в тодішній міліції Сергій працював упродовж дев'яти років у Пен-

сійному фонді України. Після цього вирішив зайнятися бізнесом, а саме виробами з нержавіючої сталі. Каже, що об'їздив всю Україну, зокрема багато разів бував на Донеччині.

На початку повномасштабної війни головним завданням Сергія Ямкового було врятувати своїх дітей: дружину Ірину та дочечок-двійнят Яну і Діану. У березні 2022 року він вивіз свою сім'ю до кордону. Після цього повернувся додому, адже на руках лишилася важкохвора

«Смикнути – то одне. А ось розвантажити ту силу-силенну 155-міліметрових снарядів, потім підняти кожен, зарядити – попінтіти таки доводиться.»

мама, яка потребувала постійного догляду. Батько за півтора місяця до повномасштабного вторгнення рф в Україну помер.

Сталевий воїн «Сталевої сотки» Сергій Ямковий мріє після війни повернутися до улюбленого давнього захоплення – ремонту автовок.

Упродовж року він доглядав маму. Коли в лютому 2023-ого вона померла, Сергій добровольцем прийшов

канській самохідній гаубиці М109А6 «Paladin», а також на вітчизняній САУ 2С22 «Богдана». Серед інших обов'язків військовослужбовця – безпосереднє здійснення пострілу.

«Раніше я «завидавав» порохомими зарядами. Заряджав і «смикав за шнурок» тоді Льоша-«Халк» – наш хороший побратим, який у грудні одержав важке поранення. Після того обов'язки Олексія перейшли до мене...», – каже воїн.

■ У номер!

За 5 ударів кулаками і ногою – 850 гривень штрафу

Маневицький районний суд визнав чоловіка винним у нанесенні легких тілесних ушкоджень, хоча смерть потерпілого з побиттям не пов'язали

Ліна ВОГОНЬ

Як зазначає місцеве видання «Нова доба», 21 січня 2026 року на подвір'ї житлового будинку в Маневичах між двома чоловіками виник словесний конфлікт на ґрунті особистих

крововиливи, гематоми та садна, які судово-медична експертиза віднесла до легких тілесних ушкоджень.

Під час судового засідання обвинувачений повністю визнав свою вину та просив призначити йому покарання у вигляді штрафу.

Суд також встановив, що потерпілий згодом помер, однак його смерть не була пов'язана з отриманими під час конфлікту тілесними ушкодженнями. Крім того, суд не взяв до уваги заяву про нібито примирення сторін, оскільки засумнівався в її достовірності.

«Під час сварки обвинувачений завдав потерпілому щонайменше п'ять ударів кулаками та один удар ногою в обличчя.»

неприятних відносин. Під час сварки обвинувачений завдав потерпілому щонайменше п'ять ударів кулаками та один удар ногою в обличчя.

Унаслідок побиття потерпілий отримав численні

Врахувавши, що чоловік раніше не був судимий, визнав вину та сприяв розкриттю кримінального правопорушення, суд призначив йому покарання у вигляді штрафу – 850 гривень. ■

Командування військової частини, розташованої на полігоні «Повурськ» у Волинській області, вкотре нагадує про заборону перебування сторонніх осіб на території полігону. Це є смертельно небезпечним і суворо заборонене.

Селянських овець і кіз душили та поїдали вовки. З такою проблемою зверталися жителі села Комарове Камінь-Каширського району, що входить до складу Маневицької громади, до свого старости.

Президент присвоїв звання Героя України загибломu співробітнику ЦСО «А» СБУ – полковнику Денису Поповичу. Воїн із Волині загинув 23 травня 2026 року під час виконання бойового завдання на Донецькому напрямку.

Директора одного з учбових центрів на Волині підозрюють у фіктивному працевлаштуванні восьми військовозобов'язаних чоловіків на посади викладачів задля уникнення мобілізації та заволодіння їхньою заробітною платою. Унаслідок незаконних дій директора, учбовому центру завдано майнової шкоди на суму понад 1,8 мільйона гривень.

РЕКЛАМА

ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА!

ВИГІДНА ЦІНА!

Будматеріали: Дошки (обрізнi, необрізнi), балки, крокви, рейки монтажні.

Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.).

Додатково: Дрова (відходи виробництва).

БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально).

Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505

П П БУРМАКА Н.П.

18, 25 липня; 1 серпня.

ефективне лікування від

АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок): тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36;

м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом.

Ліч. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

Політична кухня

росія намагається смикати за нитки історичних образ, аби розірвати українсько-польське рукостискання.

Історія проти майбутнього: навіщо Польщі російські брехні?

Розділяй і знищуй. росія постійно застосовує це правило – і щоразу виграє. 1920-го Польща зобов'язалася бути союзницею УНР, а вже за рік – радо поділила Україну з більшовиками. У 1939-му поділили вже саму Польщу. Нині польська верхівка радо поширює антиукраїнські російські вигадки заради підвищення рейтингів. Українська влада, схоже, так само не поспішає знаходити порозуміння з сусідкою. Куди це нас приведе?

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат України, фракція «Європейська Солідарність»

Напередодні фсб опублікувала фальшивку про нібито вбивство 11 священників і 2000 поляків у місті Володимирі на Волині. Це – фейк. Такого ніколи не було. Але чому саме зараз фсб вкидає ці фейки?

Відбувається це напередодні можливої антипольської провокації, яку, за твердженням американської розвідки, росія готує проти Польщі. Її мета – переконати польське суспільство у слабкості НАТО, досягнути політичного розколу заради припинення підтримки України. Проаналізуємо наслідки таких кроків. Хто їм сприяє?

Це політики і діячі, які пропонують «поставити поляків на місце», і переконані, що от-от в Україні відбудуться вибори і це можна використати, та люди, які теж із політичною метою ініціюють блокування європейської інтеграції України через так званий «бандеризм». Вони стріляють у ногу собі й своїм нащадкам – і в Україні, і в Польщі.

Завжди хочеться запитати: ну і...? Що далі? Війна триває. Може тривати ще десять років. І це не лише війна на фронті, а й гібридна війна. План простий: провокація проти Польщі (або іншої країни НАТО). Мета – залякати європейські суспільства,

посіяти внутрішнє протистояння, щоб припинити підтримку України. Україна, відрізана від підтримки Європи, програє. Для цього потрібно, щоб у європейських суспільствах до влади прийшли антиукраїнські й антиєвропейські сили.

Після неминучого падіння України Європа розділяється, слабшає, а Центральна і Східна Європа потрапляють під окупацію або принаймні під вплив росії. Саме українсько-польське протистояння виникло як наслідок бездержавнос-

Людину, яка розмовлятиме у варшавському трамваї українською мовою, теж можна, мабуть, судити за поширення чи реалізацію «ідеології бандеризму».

Такі ініціативи, очевидно, породжують антипольські настрої в українському суспільстві, які також є безвідповідальними й побудованими на небезпечних узагальненнях. Історичне протистояння побудоване на маніпулятивній з обох боків тезі. І антиукраїнські поляки, і антипольські українці звужують усе політичне життя міжвоєнного періоду до радикального терористичного протистояння, ігноруючи існування легальних демократичних українських рухів того часу, які розвивали суспільне й культурне життя українців, а також ігноруючи передумови самого конфлікту.

«**Минуле потрібно чесно осмислювати, а не перетворювати на зброю проти майбутнього. Бо найбільше від українсько-польської ворожнечі виграє не правда – виграє росія.**»

ті обох народів, помилок польської держави, а також українських партій і рухів. І завжди його підтримували інші держави, які прагнули знищення України, і Польщі.

Будь-який історичний конфлікт не має жодного сенсу, окрім як бути підставою для розриву відносин або війни. Виправданням для путіна і однією з причин початку війни стало нібито відновлення «історичної справедливості». Того ж прагнуть і борці з «бандеризмом». Що таке «ідеологія бандеризму», вони самі не знають. Бо такої ідеології не існує. Це дуже зручно.

...У польському суспільстві вже зараз приблизно 25 відсотків виборців готові голосувати за проросійські сили. Інші політичні сили готуються створювати з ними коаліції. Для цього їм потрібно розкачувати антиукраїнську істерію. Знаючи це, Зеленському не потрібно було саме зараз присвоювати відповідне найменування військовій частині. Служби розвідки мали підказати йому, що цим планують і можуть скористатися наші вороги.

На все свій час... Очевидно, що ще більшою помилкою було б скасування

указу про присвоєння цієї назви. Це було б історичною і політичною помилкою.

Цікаво, що тоді, коли в Польщі при владі був уряд Моравецького, ще до приходу Туска, 2023 року значно більший підрозділ – цілу бригаду – було названо на честь Леоніда Ступницького, підполковника Армії УНР, який був шефом штабу військової округи УПА «Заграва» та начальником штабу групи УПА-Північ, що діяла саме на Волині.

Ступницький був начальником штабу Кліма Савура, який організовував антипольські акції. Але тоді польські праві політики мовчали. Чому? **90 відсотків членів УПА ніколи не були на Волині й безстрашно боролися з радянською владою аж до 1960-х років.** Чому ж тоді польські праві не хочуть справедливого погляду на Волинську трагедію, але готові через неї відмовляти Україні в європейській інтеграції сьогодні?

Бо причина не в історії. Причина – у бажанні прийти до влади, а потім, щоб її втримати, домовитися з росіянами, відмовитися від європейських цінностей і побудувати диктатуру. У деяких представників української влади, яка зараз активно використовує подібний патріотичний наратив, теж, здається, виникають такі мрії. **Мовляв, може, обійдемося без цих поляків, без цієї Європи? Так же простіше: і владу втримати, і заробити...**

Ні. Усе це – російські пастки, в які ми ледь не потрапили. Замість того, щоб будувати сильний українсько-польський союз у Європейському Союзі – союз, який міг би стати визначальним чинником безпеки всієї Центральної та Східної Європи, – ми ризикуємо втягнутися у нав'язану кремлем війну пам'яті.

Історію потрібно досліджувати чесно. Вшановувати кожну жертву. Називати злочини злочинами. Але історія не повинна ставати інструментом руйнування майбутнього. росія чудово розуміє, що перемогти Україну на полі бою значно важче, ніж роз'єднати українців і поляків. Саме тому системно інвестує у взаємну недовіру, історичні образи й політичних авантюристів по обидва боки кордону. Не маємо права допомагати їй у цьому.

Бо сьогодні головне питання полягає не в тому, хто виграє чергову історичну суперечку. **Головне питання – чи збережемо ми свободу наших держав.** І відповідь на нього залежить від того, чи зможемо ми бути союзниками, а не заручниками минулого.

Вкид фсб-шної фальшивки про злочини УПА у Володимирі, підготовка антипольської провокації, про яку попереджає американська розвідка, і антипольські заяви в Україні та антиукраїнські в Польщі – ланки одного ланцюга. Їхня мета – знищення і України, і Польщі. ■

Погляд

Юрій ЛУЦЕНКО, політик і державний діяч, ветеран війни з росією

Що робить самодержець, якщо на голову сипляться погані новини?

Якщо твій міністр оборони не хоче оплачувати гостродефіцитні міни 120-го калібру, бо йому цікавіше оплачувати виробу своїх фірм. Тому вже зроблені міни вивозять на склади, де в них і влучає російська ракета

Якщо вся країна обговорює, як твій улюблений керівник ДБР отримав рішення суду про заборону антикорупційним організаціям розголошувати інформацію про 143 об'єкти нерухомості, що потужно купив його брат.

Якщо чинний офіцер розвідки організував замах на організатора кол-центрів аж у Монако. А потім з колегою убив виконавицю.

У такі прикрі дні самодержці шукають крайнього. Як правило – того, хто забагато говорить. Раніше для зняття стресу королі без вагань рубали говорунам голови. Останнім часом це стало немодним. За образу королівської собаки в Таїланді у 2015-му місцевому блогеру впаяли 37 років.

Наш найвеличніший не може діяти такими неоригінальними методами.

Його королівська величність вводить санкції. Цього разу крайнім став Борислав Береза, український громадянин, ветеран війни, блогер.

Тепер йому заборонено, цитую: «...заходження іноземних невійськових суден та військових кораблів до територіального моря України, її внутрішніх вод, портів та повітряних суден до повітряного простору України або здійснення посадки на території України (повна заборона)».

А також Бориславу Березі Указом не дозволяється «брати участь в приватизації та анулюванню офіційні візити, засідання, переговори з питань укладення договорів чи угод».

Причини Указу традиційно не повідомляються. І правильно. Іспанський король Карл III у 1767-му році таємним указом вигнав усіх єзуїтів з країни. Указ не пояснював причин вигнання – лише фразу: «За надзвичайно вагомими причинами, які Я залишаю в Своїй Королівській Свідомості».

Можна було б посміятися про кімнату сміху з кривими дзеркалами, де блукає голий король.

Якби саме сьогодні у Європарламенті не відбувалися дебати по доповіді щодо України. Де й так констатується відсутність необхідних для вступу в ЄС реформ. Тепер до цього додадуться ще й утиски свободи слова.

Королівські капризи коштують нам демократичного майбутнього. За яке віддавали і віддають своє життя українські герої. ■

11 липня зупинилось серце друга України – сенатора від Республіканської партії США Ліндсі Грема, який напередодні повернувся з Києва. В офіційному повідомленні сказано, що смерть настала внаслідок «короткочасної та раптової хвороби» (пізніше уточнили – «розрив аорти»).

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Євгеній САДОВСЬКИЙ – борець із міста Луцька;

Олександр ЄДИНАК – борець із міста Луцька;

Альберт СВИЦ – борець із міста Луцька;

Василь САЧУК – борець із міста Ново-волинська;

Олег ЧЕРКАСОВ – борець із села Мовники, що на Іваничівщині;

Геннадій КРАВЧУК – борець із міста Луцька;

Максим ВОЗНЯК – борець із міста Луцька;

Іван МЕЛЬНИК – борець із села Підгайці Луцького району (ро-дом із села Холоневичів);

Юрій ЛОЗА – борець із села Печихівщини, що на Горохівщині;

Юрій ЦАП – борець із села Грудки

Камінь-Каширського району;

Леонід МАТВІЙЧУК – борець із міста Луцька;

Владислав ЯБЛОНСЬКИЙ – борець із села Острівки Володимирського району;

Олександр РАКОВ – борець із села Сусваль Володимирського району;

Микола ДИШКО – борець із села Ветли, що на Любешівщині;

Микола АНДРІЮК – борець із села Губин, що на Локачинщині;

Петро ЯКИМОВ – борець із села Кричевичі Ковельського району;

Ігор МЕЛЬНИК – борець із села Полапи, що на Любешівщині;

Владислав ГІНДА – борець із міста Луцька.

Президент України Володимир Зеленський 12 липня заявив про підготовку нових кадрових змін в уряді та анонсував оновлення керівництва правоохоронних органів. Зокрема, він повідомив про звільнення Юлії Свириденко з посади прем'єр-міністра.

Міський голова Нововолинська Борис Карпус зустрівся з випускниками ліцеїв громади, які цьогоріч отримали найвищий результат на Національному мультитиппредметному тесті – 200 балів. Цьогоріч максимальний результат здобули четверо випускників: Дар'я Ковальовець (ліцей №1) – 200 балів з біології; Костянтин Бойко (ліцей №1) – 200 балів з англійської мови; Софія Совсімова (ліцей №1) – 200 балів з англійської мови; Андрій Слободян (ліцей №9) – 200 балів з історії України.

■ Прямая мова

«Ату її, опозицію, і всіх, хто сміє критикувати Зеленського і Ко»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Сергій МАРЧЕНКО, воїн ЗСУ, блогер, про резонансну розправу у Львові натовпу над військовослужбовцями ТЦК:

«Ситуація, яка склалася з мобілізацією в Україні, є нездоровою і такою, що ПОСЛАБЛЮЄ здатність України ВИЖИТИ. Величезна провина за цю ситуацію лежить на тих політиках, які перекинули проблему мобілізації на армію і заставили військовослужбовців самих шукати собі поповнення методами, які далекі від ідеальних.

Але так само велика провина лежить на суспільстві, яке раптом вирішило, що війна – то не їхня справа, а тих ідеалістів, що добровольцями пішли в армію ще у 2022 році».

Віталій ПОРТНИКОВ, журналіст, про комунікацію влади та суспільства:

«Влада часто спілкується з українцями, як із маленькими дітьми, обіцяючи, що «все минеться за кілька днів». Це породжує небезпечне небажання людей приймати реальність, у якій війна – це тривалий процес, що вимагає зусиль протягом років».

Олег СААКЯН, політолог, вважає, що головне під час мобілізації – довіра та визначеність:

«Мобілізація і демобілізація – це одна політика. Не можна переконувати людей приходити до війська, якщо держава не може чесно відповісти, коли й за яких умов повернуться ті, хто вже роками воює. Невизначеність демотивує не лише військових, а й їхні родини та всіх, хто потенційно може бути мобілізований.

Повага до тих, хто вже виконав свій обов'язок, є фундаментом ефективної мобілізаційної політики. Повага – не у пільгах чи на-тужних промовах, а у виконаних обіцянках та зобов'язаннях. Ми всі зобов'язані цим тим із нас, хто став на захист. Це база. І – крапка».

Олександр АЛФЬОРОВ, голова Українсько-го інституту національної пам'яті, про українсько-польські стосунки:

«Говорячи про трагічні події на Волині 1943 року, ми визнаємо: вони відбулися, і про них необхідно пам'ятати. Ця пам'ять має бути чесною, відповідальною та позбавленою політичних маніпуляцій. Вона не повинна ставати зброєю, яка знову розділяє українців і поляків».

Кирило БУДАНОВ, керівник Офісу Президента України, про напад великого натовпу у Львові на військовослужбовців ТЦК:

«Якщо ви сьогодні зриваєте одяг та б'єте військо-вослужбовця своєї армії, подумайте, хто завтра буде захищати вас від ворожої армії, яка буде так само бити та зривати одяг, але вже з вас».

Ірина ГЕРАЩЕНКО, народний депутат, про Верховний Суд, який відмовився скасовувати санкції проти Порошенка:

«Рішення Верховного Суду про відхилення позо-ву Петро Порошенко проти Зеленського щодо неза-конних санкцій, які вже критикує Європарламент, ЄРР, ПА ОБСЄ та інші міжнародні і європейські структури, це не лише про Порошенка. Це про кожного українця, бо тепер Банкова ще більше переконана в своїй безкарності, а для ДБР, Фінмона, СБУ, ОГП і інших – це фас! Ату* її, опозицію, неугодних, антикорупціонерів і всіх, хто сміє критикувати Зеленського і Ко.

Сьогодні судді ВС могли обрати країну, євроінтеграцію і верхо-венство права. А обрали себе. Так буває. Наслідки для країни будуть дуже сумними».

(* – вигук «Ату!» (або «Ату його!») – це мисливський заклик, який використовують для нацькування хортів на звіра, переважно на вовка або зайця. У переносному значенні цей вигук означає ко-манду до спільного нападу, цькування або засудження кого-небудь).

Володимир В'ЯТРОВИЧ, історик, народний депутат, про погрози поляків не пустити Україну в ЄС, якщо ми не відмовимось від вшанування УПА:

«Для мільйонів українців нинішнє безапеляційне: «Покайтеся за минуле, інакше не матимете майбутньо-го», яке звучить на адресу народу, що стікає кров'ю, має руйнівну силу, співмірну з тією, з якою інший наш сусід знищує українські міста, скидаючи на них бомби».

Валерій ПЕКАР, громадський діяч, про посту-повий занепад російської економіки і очікуван-ня України:

«Систематичні дописи на тему російської еконо-міки мають на меті підтвердити, що ознак її одужання нема, процес занепаду йде по плану, більше того – по-троху набирає темп.

Тут коментатори скажуть, що поки товстий сохне, тонкий здохне. І будуть праві. Товстий – це Європейський Союз, який підтримує Укра-їну фінансово. Тонкий – це росія, якій сьогодні не допомагає ніхто: Іран сам ледве живий, Північна Корея має великі шоки і порожній шлунок, а Китай акуратно виснажує росію, водночас не допускаючи стрімкого колапсу.

Швидко тільки в казках буває. Божі млини мелють дуже повільно, але невідворотно».

Мирослав ГАЙ, воїн ЗСУ, закликає негайно будувати в ближньому тилу «дороги життя»:

«Ми маємо будувати свої логістичні шляхи під землею. Ми маємо робити тунелі, або рови, прикри-ваючи їх дошками й насипом, у напрямку «кіл-зон», укріплюючи їх від осипання, так само, як це роблять шахтарі, ро-бити там вентиляцію, по дорозі встановлювати ретранслятори. Це будуть дороги життя для НРК (наземних роботизованих комплексів) та багі з людьми. Підземні логістичні шляхи найближчим часом і бу-дуть «Дороги життя». ■

■ Політична кухня

«Я в Україні, я нікуди не збирався і не збираюсь від'їжджати, незважаючи на наполегливі поради влади. Я б'юся за Україну і за її європейське майбутнє», – наголошує Петро Порошенко.

«Суддів та їхніх родичів шантажували»

Верховний Суд відмовив у скасуванні санкцій проти п'ятого президента України Петра Порошенка під тиском влади

Ольга СОКОЛОВА

Верховний Суд під тиском влади від-мовив у скасуван-ні незаконних санкцій проти лідера опозиції Петра Порошенка – це рішення заблокує членство України в ЄС. «Суддів цієї п'ятірки шантажували, в тому числі їхніх родичів, порушенням кримінальних справ, якщо буде при-йнято не те рішення. З цього приводу мною буде подано заяву до правоохоронних ор-ганів. Ми забезпечимо журналістів матеріала-ми для журналістського розслідування. І суспільство має право зна-ти яким чином Україні перекидають доступ до членства в Європей-ському Союзі», – сказав Петро Порошенко.

«Лише за останній тиждень було прийнято чотири базові докумен-ти. Це Резолюція Євро-парламенту, де чорним по білому написано, що застосування санк-цій по відношенню до лідера опозиції є неза-конним, позасудовим і неконституційним. Пар-ламентська асамблея ОБСЄ позавчора при-

йняла відповідне рішен-ня, яке визнає незакон-ними позасудові, неза-конні і неконституційні санкції до резидентів України і громадян Укра-їни», – констатував він.

Петро Порошенко згадав також про заяву Європейської народної партії про те, що санкції проти лідера опозиції є незаконними і пере-шкоджають шляху Укра-їни в Європу.

«Я в Україні, я нікуди не збирався і не збира-юсь від'їжджати, незва-

Нам не будуть відкриті сім кластерів (у перего-ворах щодо вступу в ЄС. – Ред.). Причиною цього є сьогоднішнє рішення. І нам, крім кластера по зовнішній політиці, на жаль, з великою долею вірогідності інші клас-тери в липні відкриті не будуть. Через вас, неша-новні СБУ-шники, через вас, нешановні праців-ники Офісу Президента, які займаються санкція-ми», – зазначив він.

Порошенко також висловив «тверду пе-рекраність» в тому, що справу буде виграно в Європейському суді з прав людини (ЄСПЛ).

« У Резолюції Європарламенту чорним по білому написано, що застосування санкцій по відношенню до лідера опозиції є незаконним, позасудовим і неконституційним.

ДО РЕЧІ

Адвокат Ілля Нові-ков назвав імена тих, хто тиснув на Верхов-ний Суд за вказівкою влади. За його словами, йдеться про працівни-ків СБУ Едуарда Рудю-ка і Віталія Солоджук. «Ми будемо звертатися до їхнього керівництва, до пана Поклада, який фактично керує СБУ, з

вимогою перевірити діяльність цих людей і перевірити, чи дійсно вони пробували натис-нути на суд. Я нагадую, що послідовно з почат-ку цього 2026 року, з 5 січня було зірвано вже чотири засідання, кож-не з яких могло стати останнім в цій справі. І ми розуміємо, що все ж таки якщо є дві окремі думки, то двоє суддів (з п'яти. – Ред.) не підда-лися цьому тиску. Ми розуміємо, що ці зри-ви засідань відбували-ся саме для того, щоб здобути час, для того, щоб натиснути на суд і забезпечити саме таке рішення», – заявив Но-віков.

КОМЕНТАР

Борислав БЕРЕЗА, по-літик (цими днями щодо Бе-рези також були введе-ні санкції – за критику влади. – Ред.):

«Чи здивований я, що Верховний Суд від-мовив Петру Порошен-ку в задоволенні позову про скасування санк-цій? У жодному разі. Ба більше, коли в лютому 2025 року ці санкції були запроваджені, то я написав, що політичне переслідування в Укра-їні перейшло на новий рівень цинізму, і споді-ватися можна лише на ЄСПЛ, бо суди в Укра-їні майже повністю під контролем влади, а те-лефонне право вирішує все!». ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp;
096 77 31 037 – Київстар (Пн,Вт,Пт, 10-17).

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **50 грн** за одне найменування + **20 грн**, якщо ви бажаєте розмістити на сайті **www.volyn.com.ua**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **100 грн** за одну публікацію + **20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про нерухомість та послуги – **100 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **25 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **50 грн**. Оплата у відділенні ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам картоплезбиральний комбайн Анна, плуг чотирьохкорпусний (привезені з Польщі). Ціни до-говірні. Тел.: 050 562 45 72 (вайбер), 098 039 36 36.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикет, ще-бінь різних фракцій, пісок, камінь

бут, формах, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на ви-мостку, блоки, цемент, гній. Достав-лю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насипом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття.

Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБ-НИКА! Вигідна ціна! Будматеріали: Дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Столярні: Сухі дошки ка-мерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.). Додатково: Дрова (відходи ви-робництва). БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДО-СТАВКУ (вартість розраховується індивідуально). Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублені диплом бакалавра та додаток до диплома (серія ВС № 41177385), видані 05.07.2011 р. Схід-ноєвропейським національним уні-верситетом ім. Лесі Українки на ім'я Лістовська Людмила Юріївна, вважа-ти недійсними.

● Загублені диплом спеціаліста та додаток до диплома (серія ВС № 43544223), видані 30.05.2012 р. Схід-ноєвропейським національним уні-верситетом ім. Лесі Українки на ім'я Максимук Людмила Юріївна, вважа-ти недійсними.

Резонанс

Міністр оборони Польщі Владислав Косіняк-Камиш стає на коліна в Олиці Луцького району під час заходів до 83-их роковин Волинської трагедії.

Головний польський вояка помолився в Олиці

Міністр оборони Польщі Владислав Косіняк-Камиш 11 липня в цьому місті на Ківерцівщині взяв участь у вшануванні пам'яті загиблих у регіоні під час Другої світової війни

Микола ДЕНИСЮК

Про це він розповів у своїх соцмережах. «Є місця, де земля досі пам'ятає. Олика, коло Луцька на Волині – це одне з тих місць, де історія залишила одну з найглибших ран нашого народу. Віддаємо шану жертвам, пам'ятаємо в молитві під час святої меси про тисячі невинних поляків, яким відібрали життя лише тому, що вони були поляками. Пам'ять – це наш обов'язок. Правда – це основа примирення!», – написав Владислав Косіняк-Камиш. Під час промови польський міністр сказав, що приїхав на Волинь «як представник польської держави,

наших земляків». Його візит також має бути застереженням, «аби подібний досвід між польським та українським народами ніколи не повторився».

Він подякував присутнім представникам української влади, а також Католицькій та Православній церквам, наголосивши, що з українського боку «має бути розуміння», яке сьогодні є «таким важливим для Польщі».

Також міністр сказав, що до Десяти заповідей Божих можна було б додати ще одну заповідь. «Одинадцята заповідь, 11 липня кожного року: не завдавай болю, не прославляй тих, хто завдає болю і страждань твоїм друзям. Дружба – це йти разом уперед, попри досвід минулого. А можливо, саме завдяки цьому досвіду з минулого, – будувати краще майбутнє», – сказав Косіняк-Камиш.

Ці слова є натаком на нещодавнє рішення Президента України Володимира Зеленського надати підрозділу Сил спеціальних операцій почесне найменування «імені Героїв УПА». Рішення ухвалили для «відновлення історичних традицій національного війська».

Тим часом президент Польщі Кароль Навроцький 11 липня, у День пам'яті жертв Волинської трагедії, закликав законодавчо заборонити у Польщі червоно-чорний прапор ОУН-УПА. Навроцький наголосив, що звинувачує «не увесь український народ, а бандерівську ідеологію, тих, хто вбивали, і хто знову апелює до червоно-чорного стягу у 21-му сторіччі». путін такий позиції гучно аплодує... ■

І шуку кинули у річку...
Волинська медсестра-хабарниця передала 450 тисяч гривень на потреби ЗСУ

От якщо ви живете на одну зарплату – без «лівих доходів», чи реально назбирати таку суму навіть на благородну мету?

Ліна ВОГОНЬ

Луцький міськрайонний суд визнав винною медичну сестру нефрологічного відділення Волинської обласної клінічної лікарні, яку навесні цього року затримали під час отримання 4 тисяч доларів хабаря.

Військовозобов'язаний, якому на підставі медичних обстежень встановили діагноз «Інший та неуточнений цироз печінки», звернувся до медпрацівниці за консультацією щодо встановлення 3-ої групи інвалідності. Під час телефонної розмови обвинувачена повідомила, що для прийняття такого рішення потрібна вищезазначена сума коштів.

Коли жінка оголосила суму, військовозобов'язаний звернувся до поліції. Після затримання медиків уклала з прокурором угоду про визнання винуватості. Уже через п'ять днів після цього вона перерахувала

450 тисяч гривень на підтримку Сил оборони України.

Волинянка повністю визнала свою винуватість, широко розкалася і не заперечувала обставин вчинення кримінального правопорушення.

Суддя Луцького міськрайонного суду затвердив угоду та призначив медсестрі 175 тисяч 670 гривень штрафу. Арешт на майно, зокрема на iPhone 16 pro Max, суд скасував, проте мобільний телефон волинянки не повернули через знищення матеріальних цінностей під час російської атаки на Луцьк 13 травня 2026 року. ■

РЕКЛАМА

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНИМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА: 15 000 – 35 000 грн (1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:

► Безкоштовне харчування та проживання;
► Бонуси та премії; ► Комфортні умови роботи;
► Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

Луцький національний технічний університет 6 червня замовив робото-гуманоїда китайського виробництва вартістю 1,26 мільйона гривень. Поставити робота має учасник відкритих торгів ТОВ «Компанія Гемобуд». Він виконуватиме освітні, наукові та інженерні завдання.

На Волині оштрафували на 850 гривень матір 10-річного хлопця, який ганяв селом на мотоциклі. Правопорушення у селі Стобихівка зафіксувала відеорекамера біля магазину.

В Україні готуються нові штрафи до 17 тисяч гривень за перевищення швидкості. Про це заявила нардепка Ольга Василевська-Смаглюк. Зараз це: 340 грн за понад 20 км/год та 1700 грн за більше 50 км/год. Буде: +20 км/год – 680 грн, +40 км/год – 2040 грн, +60 км/год – 2720 грн, +80 км/год – 3400 грн. Якщо порушення 5+ разів за рік – стягнення 17 тисяч гривень.

В агропідприємствах Волинської області нараховується зараз 40 тисяч 555 голів великої рогатої худоби, з яких – 16 тисяч – корови. При цьому більшість худоби вирощують у Луцькому районі – 22 тисячі 210 голів ВРХ, з яких 9 тисяч 455 голів – корови.

Погляд

Євгенія СОМОВА, журналістка, членкиня НСЖУ

«Йти уперед разом, попри досвід минулого»

Минулого тижня світ активно обговорював саміт НАТО в Анкарі. Ми ж очікували розмови про конфлікт між Україною і Польщею, який в останні тижні надто загострився. Такого напруження між обома країнами-сусідками не було вже років із десяти з гаком

Володимиру Зеленському вдалося поговорити і з президентами США та Польщі – Дональдом Трампом і Каролем Навроцьким та дещо знизити напруженість в українсько-польських відносинах, яка виникла після присвоєння звання героїв УПА одному з військових підрозділів, та позбавлення очільника нашої держави Орденом Білого Орла. Втім вона не зникла, бо ж у Навроцького нема особливої симпатії до нашого президента, як і до України. І сподіватися, що вона з'явиться не доводиться. Тема УПА (Української повстанської армії) завжди була для пана Кароля тригером – уже після саміту в Анкарі він закликав сейм на законодавчому рівні заборонити в Польщі червоно-чорний прапор. Ще на посаді директора Інституту національної пам'яті Польщі він витягнув її на світ, струсивши порох, бо ж була вигідною. Завдяки їй він завойовував (і завойовує нині) симпатії виборців. Адже для них УПА – злочинна організація. Її діяльність вони пов'язують з подіями на Волині у 1943 році, а якщо конкретніше, то Волинською трагедією, яка відбулася 11 липня 1943-го. Саме цього дня були найбільш масові атаки на польські колонії. УПА знищила 10 населених пунктів. Ці події в Польщі називають «Волинською різаниною», «Кривавою неділею». Для нас це – Волинська трагедія, наслідок утисків місцевого населення колонізаторами. Очевидці тих подій, з якими доводилося розмовляти, вважають, що однією з причин виникнення ворожнечі між поляками і українцями у роки Другої світової війни стало й те, що польська поліція у 1943 році пішла на службу до німців і разом з ними проводила каральні акції проти українців, жорстоко вбиваючи їх. Поляки ж чомусь переконані, що тоді постраждали лише вони. Наводять, як кажуть наші історики, завищені цифри своїх жертв.

Насправді ж достовірної кількості загиблих з обох боків не знає ніхто. Адже не було ґрунтовних досліджень. Але те, що гинули жахливою смертю тисячі людей не заперечити, як і те, що на волинських землях у 1943 році відбувалась етнічна чистка поляків. Мусимо визнати, що й вояки УПА вдавалися до жорстокості, за що ми вже вибачалися перед поляками і просили прощення. Водночас маємо пам'ятати, що у наших сусідів особливе, надто чутливе і травматизоване ставлення до своєї історії. Вони більше цікавляться нею, бережуть пам'ять поколінь. У них і старі, і малі знають про Волинську різанину. Причём нерідко у гіперболізованому вигляді. Для нас же ця трагічна сторінка історії тривалий час була закрита. У часи радянського режиму нам у школі, вишах продавали її як злочин українських націоналістів. Зрештою і в роки незалежності ми чули про Волинську трагедію лише краєчком вуха, бо ж не було досліджень на цю тему.

Втім, нагадаю, що вбивства поляків та українців були і до 1943 року, і після. Наші діди, прадіди, котрі жили тоді на Холмщині, Підляшші розповідають, що у 1945 там палали українські села, вбивали мешканців, поляки усе робили для того, аби українці виїжджали. Але наші сусіди неохоче згадують про це, а називають нас катями. Вони звинувачують нас, що героїзуємо вояків УПА. Але ми не схвалюємо вбивства мирного населення і відверто кажемо, що це – військовий злочин. І виправдання йому немає. Водночас шануємо й воїнів УПА, бо ж боролися за незалежність України. І для нас вони – герої, котрі увійшли в історію.

Україна має право на свою історію, хоч і важку і не завжди кришталеву чисту, як і Польща. А полякам хотілося б нагадати, жити минулим, ятрити старі рани не варто, бо ж маємо багато спільного. а від нашої ворожнечі виграє спільний ворог – росія. І розуміння цього – ознака цивілізованості, зрілості суспільства. І не даремне міністр оборони Польщі Владислав Косіняк-Камиш на урочистостях в Олиці з нагоди вшанування загиблих у роки Другої світової війни наголосив, що нам треба не завдавати болю й страждань друзям, «бо дружба – це йти уперед разом, попри досвід минулого». ■

VOLYN.COM.UA

■ Незагойна рана

Третю свою доньку Сергій Носуліч уже не побачив...

Закінчення.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«ВСЕ У НАС ВИРІШИЛОСЯ В ОДИН РІК – І ЗУСТРІЧІ-ПОБАЧЕННЯ, І ВЕСІЛЛЯ, ВІНЧАННЯ»

Наталія Носуліч, у якої війна забрала чоловіка, а в трьох доньок – батька, живе в селі Світязь, що на Шаччині. Вона зустріла нас із найменшою, Василиною, – старші в день нашої зустрічі були в літньому відпочинковому таборі на Камінь-Каширщині. Тож Наталія, як могла, завлягла дівчинку, якій всього рік і два місяці, й ми спілкувалися. Про те, як доля закинула її в озерний край, такий спомин:

– Я родом – із Каменя-Каширського, а працювала у Волинському обласному центрі з гідрометеорології. Була начальником Сергія – агрометеоролога Світязької метеостанції. Впродовж трьох років приїжджала час від часу на інспекцію. А якійсь раз приїхала і вийшло так, що й залишилася тут.

Пам'ятний 2017 рік, коли «все закрутилося»:

– У кожного з нас було якесь минуле, бо ж не сім-надцятилітній доля звела. Але нічого серйозного. А, познайомившись із Сергієм, я зрозуміла, що він – «мій» чоловік, таким і бачила свою половинку. Зустрічались недовго – місяців п'ять. 4 листопада одружилися. Одне слово, все у нас вирішилося в один рік.

Саме Сергій, який був молодший за дружину на чотири роки, захотів, як пригадує жінка, щоб все було, «як треба». Тож і свати приїжджали до нареченої з рушниками, хлібом-сіллю, і церковний шлюб взяли молодята – повінчалися, відгуляли весілля. Наталія прийшла в невістки – сімейне життя молодого подружжя починалося в батьківській оселі чоловіка (хоч вона ще якійсь час працювала в Луцьку – з обласного центру з гідрометеорології пішла в декретну відпустку). У квітні 2018-го в Носулічів народилася їхня старша донька, Ірина, через півтора року на світ з'явилася – середня, Таня.

– А в 2020-му ми взялися вже будувати свій дім, – розповідає жінка.

– Все самі робили, почи-

Фото з архіву Наталії НОСУЛІЧ

Сергій Носуліч служив в 4-му окремому полку спеціального призначення «Рейнджер» військової частини А5011.

«Чоловік зателефонував і сказав, що буде на черговому виїзді, який йому «щось не подобається». У нього, видно, було недобре передчуття. Так і сталося.

наючи від проекту. В Серьо-жі руки – золоті: за що б не брався, то йому вдавалося.

У новий дім, який зводили з Сергієм, в якому ми й зустрілися з Наталією, вона з дітьми перебралася вже тоді, як чоловік загинув, хоч перш сповіщення було, що він пропав безвісти.

З одного боку жінку тішить те, що доводить до пуття своє життя, про яке мріяли з чоловіком. А з другого – їй тут дуже важко морально. І про це жінка говорить:

– Не знаю як сказати... Боляче, бо на кожному кроці бачиш те, що Сергій робив своїми руками. На жаль, вже нічого не зробить... А вийдеши на подвір'я – там деревця, посаджені ним. Садочок наш його руками закладений, вишлюбок взяли молодята – повінчалися, відгуляли весілля. Наталія прийшла в невістки – сімейне життя молодого подружжя починалося в батьківській оселі чоловіка (хоч вона ще якійсь час працювала в Луцьку – з обласного центру з гідрометеорології пішла в декретну відпустку). У квітні 2018-го в Носулічів народилася їхня старша донька, Ірина, через півтора року на світ з'явилася – середня, Таня.

«Я – ФАТАЛІСТКА: ВІРЮ, НІКУДИ НЕ ДІНЕШІСЯ ВІД ТОГО, ЩО СУДИЛОСЯ ЛЮДИНІ»

Коли в 2022 році почалася повномасштабна війна, то Сергій Носуліч, працюючи на Світязькій метеостанції, мав бронь.

– І проблеми з бронюванням не було до 2024 року, – каже Наталія. – А потім щось пішло «не так» (зараз це вже немає ніякого значення), і Сергій втратив відстрочку

на мобілізацію. Йому вручили повістку. Я – фаталістка: вірю, нікуди не дінешся від того, що судилося людині по життю. Значить – така моя доля і його, напевно. 23 травня Сергій пішов служити. Спочатку потрапив в «учебку» на Житомирщині. Був там у складі 95-ї десантно-штурмової бригади. А вже після навчання, через місяць його забрали в підрозділ спеціального призначення. Були Жовті Води на Дніпропетровщині. Там хлопців ще поганяли трохи. Крім того, йшла, скажемо так, калібровка – перевірка придатності – зокрема, хто, може, п'є. Сергій і не пив, і не курив, був дуже підготовлений фізично. Тож потрапив у спецпідрозділ, який перекинули на Сумщину. А вже звіди були виїзди на Курщину (Курська наступальна операція Сил оборони України розпочалася 6 серпня 2024 року. Це був перший випадок перенесення повномасштабних бойових дій на території РФ з часу Другої світової війни. – Авт.). Туди Сергій попав вже восени.

Короткі телефонні розмови, а то й тільки – есеємски – таким було спілкування подружжя. Але, як зараз пригадує дружина Сергія Носуліча, поряд з її чоловіком були дуже хороші побратими, з якими він йшов

Три донечки подружжя Носулічів, у яких війна забрала тата.

Доньку, яка народилася вже після загибелі тата, назвали Василиною – на честь дідуся.

на штурм. Запам'яталося, як казав їй: «Я вірю і, як собі». А ще більше дізналася Наталія про те, які люди були поряд з її Сергієм, коли він загинув. Уже після похорону чоловіка до неї приїжджав капелан («попрощатися не зміг, бо ж дорога далека») і привіз прапор 4-го окремого полку «Рейнджер» військової частини А5011, в якому служив Сергій. Тепер вона знає, що це – елітний підрозділ Сил спеціальних операцій Збройних Сил України, створений у 2024 році, який спеціалізується на розвідці, проведених штурмових операцій та рейдах у тилу ворога. Тобто – непроста місія випала на війні її чоловікові. Передає капелан грамоту Пам'яті і Скорботи солдата Сергія Носуліча, підписану командувачем Сил спеціальних операцій Збройних Сил України генералом-майором Олександром Трепаком. До сліз розчули її його слова-спомин про Сергія.

«У МЕНЕ Й БАТЬКІВ СЕРГІЙ МАЙЖЕ ПІВТОРА РОКУ ЖЕВРІЛА НАДІЯ, ЩО ВІН ЖИВИЙ»

Коли Сергій Носуліч ішов на війну, в подружжя було дві донечки. Третю дитину тоді ще не планували.

– Це відкладала на «потім», коли переберемося в свою хату, – пригадує жінка. – Але все складалося так, щоб швидше з'явилася на світ наша Василинка. У липні Сергій приїжджав на декілька днів додому, тоді вона й «зав'язалася». Раніше, коли мова заходила про поповнення в сім'ю, то чоловік дуже хотів хлопчика. Я йому ще говорила: «Нащо тобі син – з дівчатками клопоту буде менше, бо, маючи дві доньки, ми вже навчені». А дізнавшись, що в нас буде третя

перше пройшли в ТЦК. А ще ми з дівчатами шукали якісь громадські організації, сподіваючись на їхню допомогу. Дехто із наших дівчат їздив в Туреччину, оскільки через цю країну Україна передає списки військовополонених, зниклих безвісти для перевірки інформації, розшуку та подальшої репатріації. Іздали в Дніпро на опізнання тіл. Після народження доньки Наталія особисто не могла брати участь в акціях, які привертати увагу суспільства до того, що «Безвісти зникли – не означає забути». Але пошуковий рапор з написом: «Зозуля», твої дівчата тебе чекають!» («Зозуля» – позивний Сергія: так у селі Світязь називають родину Носулічів) був на таких заходах, зокрема і в Києві. Тепер – це вже реліквія в родині загиблого Героя.

Перші ДНК хлопців, які були на завданні в одній групі з Сергієм, зійшлися у січні 2026-го. Наталія говорить з приводу цього:

– Але в мене й батьків Сергія ще жевріла надія, що він живий: може, в полон потрапив? Правда, я чула, що наших хлопців – учасників спецоперації на Курщині – росіяни не брали в полон – їх зразу розстрілювали. Хоч шанс залишався. Але місяців чотири тому зійшлося й друге ДНК. У мене є знімок, на якому Сергій із двома побратими. Знаю, що один із них точно загинув, іншого його дружина, з якою ми спілкуємося, ще шукає. На сьогодні вже відомо, що п'ятеро з дев'яти хлопців, в один день загинули.

Хоронили Сергія Носуліча 7 травня. Наталія втішала тим, що є могила чоловіка, до якої можна прийти, щось розповісти йому про доньок, про те, як підрастала найменша Василина, котру він уже не побачив («її назвали на честь дідуся – Сергієвого батька»).

– Мене питали, чи хочу я, щоб відкрили домовину, – каже жінка. – Я відмовилася, бо хотіла запам'ятати свого коханого чоловіка таким, яким він був за життя. Головне, що ДНК зійшлося – 98 чи 99 відсотків, тож знала, що хороню свого Сергія.

Наталія з великим жалем говорила про те, як шкода, що не встиг чоловік пожити, натішитися своїми дівчатками, зігріти їх любов'ю й турботою.

«НАЙПЕРШЕ КУПИЛА СОБІ КОСУ, БО ХТО МЕНІ БУДЕ КОСИТИ?»

Мова зайшла про те, як живе в селі вдові з трьома малими дітьми.

– У мене було відчуття, що моє життя закінчилося, – говорила жінка. – По суті, мене тримають на цьому світі доньки, чи я тримаюся за них. Ти мусиш встати, приготувати поїсти. І про город, щоб був посаджений, доглянутий, по-дбати. Але я – ще й людина, жінка. Я люблю свого чоловіка й нікого другого не хочу – ми планували з Сергієм прожити в парі довге життя. Та ось така, зовсім інша, випала доля.

І про те, що багато жінок, дружин загиблих, опиняються під своєрідним мікроскопом, задала Наталія – багато цікавить, як вони живуть, що купують:

– Думаю, що до кінця року мені треба придбати машину. Для чого? А тому, що я з трьома дітьми – сама в чужому селі. Це добре, що поряд є хороші люди, що мене підтримують на кожному кроці батько Сергія, куми, мої рідні. Але ж ти не можеш постійно когось просити підвезти – а тим часом у тебе така ще малеча, що ти з візочком, із яким непросто навіть сісти в маршрутку. І я пішла на курси водіїв. Теорію здала, а от практичне водіння – ще ні. Бо, чесно скажу, була в такому стані, що не могла їздити.

І вже про суто щоденні клопоти, які є, якщо ти живеш у селі:

– Найперше купила собі косу, бо хто мені буде косити? Батько Сергія може прийти, але йому й свого косіння вистачає – обійсть велике. Тож тепер, маючи невеличку, якраз на мої жіночі руки косу, – ні від кого не залежна, і пульверизатора придбала, щоб кропити картоплю, коли її починають жерти жуки...

Підняти, як мовиться, на ноги доньок – святий обов'язок Наталії перед Сергієм. І з приводу цього жінка каже:

– У мене саме собою виробився свій режим життя. Коли чекала появи нашої найменшої, Василини, то знала одне: мені треба її доносити, потім – народити, вигодувати. І коли тато мій помер (це було пів року тому), то я вже не могла плакати, – боялася, що серце дасть збій. А в мене ж – малі діти, яким я потрібна, бо тепер є для них і мамаю, й татом. ■

Пошуковий рапор став для дружини загиблого захисника-Героя сімейною реліквією.

■ Мов у воду булькнув...

Я прийшов у річковий порт і стояв, роззявив рот...

Тепер минуле річкового порту тримають на плаву лише пам'ять, архіви та «Характерник».

Закінчення.
Початок – на с. 1

Валентин ЛЮПА, краєлюб, член НСЖУ

Ми – киянин Роман Хімко, рівнянин Сашко Москалець із сином та автор цих рядків – ішли берегами ті 30 кілометрів і відчували дикування старенького віддугана Стиру.

Найкраще про історію Луцького річкового порту мені розповів Трохим Васильович Скалінський, який він був за життя. Головне, що ДНК зійшлося – 98 чи 99 відсотків, тож знала, що хороню свого Сергія.

Наталія з великим жалем говорила про те, як шкода, що не встиг чоловік пожити, натішитися своїми дівчатками, зігріти їх любов'ю й турботою.

Уже в 1952 році в Луцьку діяло Стир-Горинське управління річкового транспорту, яке пізніше стало Волинським річковим портом. Була й Луцька технічна дільниця, що обслуговувала навіть Дністер.

Загальна довжина Стиру, який належить до середніх річок, становить 483 кілометри. З них 424 кілометри річка протікає в межах України. Стир є правопою притокою Прип'яті й проходить через три області України – Львівську, Волинську та Рівненську, а також через територію Білорусі.

Колись Стиром ходила ціла «пташина зграя»: «Фазан», «Сокіл», «Яструб», «Кулик», «Пелікан», «Пінгвін». Був і катер «Радянська Волинь» – як колишня назва нашої газети в часи СРСР. Але хтось дав команду передислокувати його на Світязь, де він і... булькнув.

■ Магнітні бурі у липні

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

Слабкі: 18, 19, 24, 27.
Середні: 20, 21, 22, 23.
Сильні: 29, 30, 31.

Узагалі Стир – річка особлива. Найкраще на ній почувалися не гвинтови, а водометні судна, які ще й приносили користь самій річці. Мабуть, у пам'яті старожилів досі збереглися маршрути рейсів: «Луцьк – Берестечко», «Луцьк – Торговиця», «Луцьк – Колики», «Луцьк – Рожище», «Млинок – Заріччя», «Заріччя – Пінськ»...

До речі, у портових Колках (і це зовсім не жарт – в «Бандерівській столиці Волині» – був порт) на причалі навіть обладнали буфет, де після рейсу можна було випити кухлик пива. Автор цих рядків по-особливого смакував «Волинське» (на жаль, нема уже такого, хоча етикетки у мене збереглися).

На вихідні та святкові дні для городян і селян організовували екскурсії за місто. Особливо такі маршрути подобалися школярам – юнь тоді ще зачитувалася «Пригодами Тома Сойера і Гекльберрі Фінна» Марка Твена...

Усе закінчилося 1996 року, коли останній буксир став на мертвий якор. Річковий порт для деяких бюрократів став більмом в оці, а згодом – непотребом для Луцька.

Але навіть для того, щоб зберегти річку, нею повинні ходити судна.

Сьогодні Стир потрібно тралити – очищати від топляків, намулу й усялякого непотребу. Згідно з Водним кодексом України, мала б працювати спеціалізована служба догляду за річкою. Адже лише в Луцьку є близько

п'яти гідротехнічних споруд. А скільки їх в області?

Тільки у Луцькому порту було 119 «вимпелів», тобто суден. За одну навігацію вони завозили 300 тисяч тонн піску.

Послугами порту користувалися 160 луцьких підприємств. Але одного дня все стало шкереберть.

«Укррічфлот» безкоштовно передав портове майно громаді Луцька. Що з цього вийшло – варто прийти й подивитися – й роз'яснити рота, як автор цих рядків. Хоча в деяких енциклопедіях і досі записано: «Луцьк – місто і порт на річці Стир».

Р. S. І один у полі воїн

Автор цих рядків був приємно здивований, коли дізнався, що в Луцьку створене ТОВ «Річковий порт Луцьк». Судячи з фейбксторінки, ця компанія до повно-

масштабної війни навіть організувала туристичні прогулянки Стиром у межах міста, попередньо очистивши русло від топлених дерев. Щоправда, після початку великого вторгнення росіян сторінка не оновлюється.

Коли я прибув до їхнього офісу у «Тюлькин флот», мене зустрів замок на дверях. Телефон пані, яка розповіла про місцезнаходження ТОВ «Річковий порт Луцьк», теж не відповідав.

Зате приємно вразило річкове судно «Характерник» на Стирі і катер на березі річки. Отже, і один у полі – воїн. А на річці Стир – капітан.

Тож чекаю на зустріч. І сім футів вам під кілем!

НАША ДОВІДКА:

Протяжність Стиру в межах Волинської області становить 227,5 кілометра, безпосередню територію Луцька – 12 кілометрів. Річка перетинає область своєю середньою течією: входить на територію Волині на півдні, біля села Мєрва колишнього Горохівського району, і далі прямує на північ через Луцький, Рожищенський та Маневський райони.

Глибина Стиру дуже мінлива й залежить від рельєфу дна. На перекатах вона становить 0,5–1,5 метра, на плесах – спокійних глибоких ділянках – 2,0–3,5 метра, а в окремих руслових ямах сягає

Навіть для того, щоб зберегти річку, нею повинні ходити судна.

6,7–8,6 метра. У Луцьку, на крутих поворотах біля обривів, водоласи фіксували ями завглибшки до 9 метрів.

У місті Берестечко, саме на цій південній ділянці Волинської області, зафіксовано найглибші місця річки: там руслові западини сягають 12 метрів.

Р. S. від редакції:

Прочитавши публікацію Валентина Люпи – наш відповідальний ШІ-секретар Сан Саніч – вирішив подати його історію зі свого погляду. Що з цього вийшло – читайте на с. 10. «Якщо що», то Валентине Івановичу, не ображайтеся! ■

Вітаємо!

Цими днями щирі вітання зі знаковим 65-річчям приймає екзаступник начальника по слідству Горохівського РВ УМВС України, підполковник міліції –

БАБІЙ Петро Іванович

Шановний Петре Івановичу! Десятки років поспіль ми йдемо разом із Вами однією життєвою дорогою, на якій багатіємо спілкуванням на заслуженому відпочинку та дорожимо спогадами про міліцейську службу. Шануємо Вас досвідченим ветераном-професіоналом оперативно-слідчої роботи, офіцером!

Знаємо Вас справжнім другом, бо з Вами завжди просто, щиро, цікаво в кожному доброзичливому товаристві, надійно, якщо треба вирішити проблему, допомогти порадою. Ваше слово чоловіка, батька, дідуся завжди мудре і виважене, оптимізм – на висоті, а світлиця привітна та гостинна для всіх, хто цінує шляхетність, добро і дотепний гумор.

Вдячні Вам за повагу до колишніх колег і «Ветерана»! З нагоди ювілею бажаємо Вам міцного здоров'я, щастя-радість Вашій родині, гарного настрою щодня, а головне – Божого благословення та миру в рідній Україні.

З роси та води Вам, ювіляре! Многії літа!

Ігор БОГОНОС, голова Горохівської районної організації пенсіонерів МВС України «Ветеран», ексначальник Горохівського РВ УМВС України у Волинській області та всі «ветеранівці».

Фото з архіву Наталії НОСУЛІЧ

Пам'ятний день весілля подружжя Наталії та Сергія Носулічів – вони такі щасливі!

■ **Пульс тижня**

Представники РАЕС зустрілися з громадами Камінь-Каширського району

Зустріч відбулася у селі Прилісне, що на Маневиччині, яке входить до зони спостереження електростанції

Юлія ВЕРБА, редактор відділу роботи з громадськістю та органами влади філії «ВП «Рівненська АЕС» АТ «НАЕК «Енергоатом»

Захід відбувся в межах розширеного засідання колегії Камінь-Каширської районної державної адміністрації.

Під час заходу фахівці управління кадрів, а також управління інформації та зв'язків з громадськістю Рівненської АЕС презентували діяльність підприємства, розповіли про перспективи працевлаштування, співпрацю із закладами освіти, соціальні ініціативи та можливості професійного розвитку в атомній енергетиці. Начальник управління кадрів Рівненської АЕС Олександр Адамович зазначив, що такі зустрічі є важливим елементом взаємодії підприємства з громадами зони спостереження.

Окрему увагу під час зустрічі приділили питанням аварійної готовності. Представники РАЕС та Головного управління ДСНС України у Волинській області обговорили організацію проміжного пункту евакуації персоналу електростанції у разі виникнення надзвичайних ситуацій, а також підготовку до майбутніх протиаварійних тренувань. ■

Завдали довікллю збитків на понад 1 мільйон гривень

Під час проведення заходів щодо запобігання адміністративних правопорушень, спеціалісти Державної екологічної інспекції у Волинській області виявили 2 стихійні (несанкціоновані) сміттєзвалища на території Маневицької селищної ради

Богдана КАТЕРИНЧУК

У ході проведення заходів з'ясовано, що загальна їх площа становить 13 000 квадратних метрів.

Для з'ясування всіх обставин, на місце події було викликано слідчо-оперативну групу. За даним фактом відкрито кримінальне провадження, триває досудове розслідування. Сума збитків, завданих навколишньому природному середовищу, – понад 1 мільйон гривень.

За засмічення земель передбачена відповідальність за ст. 52 КУпАП – штраф до 1700 гривень для громадян та до 3400 – для посадових осіб. ■

Ще 15 жінок отримали почесне звання «Мати-героїня»

Церемонія вручення державних нагород відбулася цими днями перед початком засідання сесії Любешівської селищної ради

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Відкриваючи церемонію, селищний голова Олег Кух сказав, що має честь виконати приємну місію – привітати жінок, які своєю материнською працею зробили вагомий внесок у виховання дітей. Він подякував нагородженим за турботу, самовідданість і виховання гідного покоління українців, побажавши їм міцного здоров'я, родинного затишку та мирного неба.

Почесні відзнаки та посвідчення матерям-героїням вручила заступниця голови Камінь-Каширської районної військової адміністрації, депутатка Любешівської селищної ради Юлія Подерня-Масюк.

Державною нагородою «Мати-героїня» відзначено:

Світлану Безелюк – с. Великий Курінь (п'ятеро дітей), **Нелю Веремейчик** – с. Бихів (п'ятеро дітей), **Ольгу Веремійчик** – с. Деревок (п'ятеро дітей), **Наталію Гаць** – с. Ветли (шестеро дітей), **Наталію Комарчук** – с-ще Любешів (шестеро дітей), **Олену Мартинюк** – с. Залаззя (восьмеро дітей), **Олену Марчик** – с. Ветли (дев'ятеро дітей), **Тетяну Мирончук** – с. Великий Курінь (п'ятеро дітей), **Олену Присяжнюк** – с. Седлище (дев'ятеро дітей), **Наталію Швайко** – с. Седлище (шестеро дітей), **Наталію Юхимик** – с. Цир (шестеро дітей), **Наталію Кирилюк** – с. Ветли (п'ятеро дітей), **Наталію Жолондецьку** – с. Цир (п'ятеро дітей), **Людмилу Лаш** – с. Лобна (п'ятеро дітей), **Тетяну Федорук** – с. Витуле (п'ятеро дітей). ■

■ На лінії вогню

У війську воїни перестають бути атеїстами чи байдужими до релігії

Капелан Володимир Мицько переконався в силі духовної зброї

Віталій КЛІМЧУК

Камінь-каширський декан, настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця в місті Камінь-Каширському протоієрей Володимир Мицько дійшов до екватора віку: 13 липня йому виповнилося п'ятдесят.

– Взагалі-то я вважаю, що віковий екватор у мене вже минув, – міркує душпастир. – Не думаю, що на схилку літ буде стільки завзяття, аби так активно служити Господу й людям.

А парафіяни храму, де настоятелем отець Володимир, вірять, що і в сто літ він дивуватиме плідною діяльністю. Адже його небайдужість до проблем суспільного і духовного життя справді вражає. Він став капеланом ще до того, як офіційно у 2017 році ця посада була запроваджена урядом в українському війську. З початку АТО, в 2014 році, він кинувся у вир волонтерської діяльності, постійно возив на передову необхідні для армії речі. Приклад жертвовної діяльності заохочував вірян Каменя-Каширського згуртуватися навколо конкретної допомоги воїнам.

Місто на Волинському Поліссі стало для отця Володимира рідним, хоча, як уродженець деревного Дрогобича, вважає себе патріотом не тільки двох міст, а й усіх поселень України, де побував – Ірпеня, Бучі, Куп'янська, Маріуполя, Мар'їнки, Трійцького...

– Згідно з моєю капеланською посадою мені належить мати зброю, – ділиться думками священник, – проте вона необхідна у випадку рятування побратимів від загрози. Тоді я готовий її використати. Але вогнепальна сила – ніщо проти дії Хреста і Божого Слова. Архангел Михаїл має зброю – меч. А духовна зброя – це молитва проти нечисті, яка на нас напала. У війську воїни перестають бути атеїстами чи байдужими до релігії.

Власну небайдужість до церкви юний Володимир проявив ще у шкільні роки, відвідуючи місцевий храм. І хоча його батько Дмитро бачив сина професійним військовим (бажав, щоб той пішов його стопами), Мицько-молодший надав пере-

Фото із сайту Волинської єпархії Православної церкви України.

Нагорода від митрополита Епіфанія.

Щире слово пастиря чекають бійці в кожному підрозділі.

«Вогнепальна сила – ніщо проти дії Хреста і Божого Слова.»»

вагу служінню Господові. Доля занесла до Луцька, де завершив навчання у Волинській православній богословській академії, знайшов свою половинку – дружину Оксану, медика. А панотець теж лікує людей, акцентуючи увагу на духовних питаннях. Нині він у званні капітана є заступником командира бригади з духовно-релігійних питань.

Щире слово пастиря чекають бійці в кожному підрозділі. Сповідь відбувається не тільки при відповідному обряді, а й у простій щирій розмові в окопі чи деінде.

Воїни мають потребу відверто поділитися з капеланом сокровенним, особливо на межі емоційного зриву.

– Колись мав розмову з одним хлопцем. І ось довелося зустрітися з ним через кілька місяців, – пригадує отець Володимир. – Він зізнався мені, що я врятував йому життя, бо був за крок до самогубства...

Конкретно зміст розмови отець вже й не пригадує. Головне, чим оперував тоді, – Божим Словом, Євангелієм. Це і є той животворний матеріал, що сильніший від будь-якої сучасної зброї, найвагоміший аргумент повернення віри в людське життя.

Висвяту в духовний сан Володимира Мицька у 2001 році здійснив митрополит Луцький і Волинський Яків Панчук – благословив його

на подальший шлях. Тоді ж священник отримав парафію в Камінь-Каширському, з недобудованим храмом Святителя Миколая. За чверть століття духовного служіння вдалося змінити не тільки стан Божого дому, а й світогляд містян.

– Спочатку, на перших Літургіях були присутні три десятки прихожан, з якими довелося продовжувати зодчі роботи. Тепер на службу приходять тисячі, – ділиться враженнями панотець.

Щось змінювати в особистому житті протоієрей не збирається, а ось змінити якість життя вірян, наповнити його повноцінним духовним змістом – це і є його покликання перед Господом. Протимчасовість земного буття знаємо достеменно, але тимчасово покликаний (лише на місяць) на посаду капелана в один із військових підрозділів, отець Володимир залишився там до сьогодні, оживляє спрагли душі воїнів Божим благодатним словом.

– Зараз я в Камінь-Каширському, і лише тому, що маю серйозну операцію й перебуваю під лікарським наглядом. Тільки твердо стану на ноги – відразу у військову частину. Мене і всіх наших бійців рятує віра у Господа й віра в перемогу.

Капітан-капелан виробив для себе чітку лінію діяльності серед військовиків. Насамперед не намагається комусь подобатися за рахунок поступливості й догдли-вості, тримає тверду позицію. Зустрічаючись із різними поглядами на християнську релігію, отець має власну зброю – переконання.

– У найважчих нюансах діалогу знаходяться вагомі слова, які линуть від самого Всевишнього, – зізнається отець Володимир. – За це я йому дуже вдячний і розумію власну причетність до Божих справ.

Господнім промислом стало те, що справу батька продовжує його син Микола: він – теж капелан у капітанському званні, служить у війську психологом-практиком.

У всіх воїнів справедливого війська є мрія, одна-єдина за змістом, – перемога над ворогом та повернення до мирного життя. Перемога над темною силою диявола, який зв'яз у лещата голови московитів і їхніх біснуетих фюрерів, є логічною і послідовною, так, як і мрія душпастиря Володимира. Він мріє відслужити молебень на честь перемоги у рідному храмі зі своїми вірними парафіянами і гайнути до рідних місць – у Карпати. У високих чарівних горах він буде на висоті своїх помислів і в безпосередній близькості до Божої мудрості. ■

■ На часі

У Любешові створять Алею Надії на честь зниклих безвісти захисників

Селищний голова Олег Кух зустрівся з родинами військовослужбовців, чия доля досі невідома, й обговорив це питання

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Під час зустрічі рідні поділилися своїми переживаннями, висловили бачення щодо облаштування Алеї та запропонували можливі місця її розташування.

близьких додому.

Звертаючись до присутніх, селищний голова Олег Кух наголосив: «Я щиро поділяю ваш біль і ваше щоденне очікування. Адже найважче – жити в невідомості й не мати жодної звістки від своїх рідних. Ваші близькі заслуговують на найвищу шану, адже вони нарівні з усіма Героями стали на захист Укра-

їни. Алея Надії в Любешові обов'язково буде».

Окрему увагу учасники зустрічі приділили питанням комунікації між родинами та органами місцевого самоврядування. Нині для родин функціонує Viber-спільнота, де обговорюються різні питання, однак не всі мають можливість користуватися сучасними засобами зв'язку. Тому сторони обговорили додаткові способи інформування, щоб жодна родина не залишалася поза увагою. ■

■ Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Роналду заплакав – і Велика Груша почала ховати Омеляна. А коли з'ясувалося, що дід живий, футбольна сварка Параски й Палажки поставила під загрозу розрекламовану виряджанку...

Продовження.
Початок у «Волині» №№
39–51 за 2025 рік, №№
1–6, 10, 12–21, 24, 26–27
за 2026 рік

Остап ЧЕРЕШНЯ

(у співпраці з Мурчик-Копілотом)

**СЕРІЯ №35. ЯК ДІДА
ОМЕЛЯНА ЛЕДЬ НЕ
ПОХОВАВ... КРИШТІАНУ
РОНАЛДУ**

**«МОЖЕ, Я ВСЕ-ТАКИ
ПОМЕР?»**

Поки Велика Груша обговорювала афішу про «Виряджанку-2026», сталася подія, яка ледь не переписала всю історію Параски, Палажки й Омеляна.

Селом, завдяки листоноші Івану Почуй-Зубрицькому, який відвідував кожну хату, понеслося:

– Омелян помер!

Почувши це, Палажка зблідла:

– Мій Омелян...

Левко зняв окуляри:

– Чого це він раптом твій?

– Не чіпляйся до слів! Людина померла!

І Палажка помчала до Парасчиної хати. За нею – Левко, Галя Забалувана, Почуй-Зубрицький і Мурчик-Копілот, який знав: де похорон – там рано чи пізно буде ковбаса.

Ще з дороги вони почули Парасчин плач. Вона голосила так, що в сусідній хаті з полиці впала банка із сухими грушами.

– Омеля-я-я-не! – закричала Палажка й увірвалася до хати.

Омелян сидів у кріслі. Живий. Здоровий. І навіть із насінням у кишені.

– Ти живий?!

– Поки що, – відповів він.

– Але як ви так бігатимете, то ненадовго.

– А чого Параска реве?

Омелян показав на телевізор.

Там плакав Криштіану Роналду.

Поруч плакала Параска.

– Ну як можна не любити

цього Криштіану?! – схлипувала вона. – Ви подивіться на ті очі! На ті слюзи!

Палажка глянула на Роналду, на Параску, на живого Омеляна – і зареготала:

– То він не помер?!

– Хто?

– Омелян!

– А чого б він мав помирати? Я за Роналду плачу! Португалія Іспанії програла – 0:1!

Палажка засміялася ще дужче:

– А я ж казала: Мессі сильніший за Роналду!

У хаті стало тихо.

Параска повільно повернулася:

– Повтори.

– Мессі. Сильніший. За Роналду.

Омелян сховав насіння.

– Може, я все-таки помер? Бо зараз почнеться

таке, що краще вже похорон.

Палажка засміялася ще дужче:

– А я ж казала: Мессі сильніший за Роналду!

У хаті стало тихо.

Параска повільно повернулася:

– Повтори.

– Мессі. Сильніший. За Роналду.

Омелян сховав насіння.

– Може, я все-таки помер? Бо зараз почнеться

таке, що краще вже похорон.

Палажка засміялася ще дужче:

– А я ж казала: Мессі сильніший за Роналду!

У хаті стало тихо.

Параска повільно повернулася:

– Повтори.

– Мессі. Сильніший. За Роналду.

Омелян сховав насіння.

– Може, я все-таки помер? Бо зараз почнеться

таке, що краще вже похорон.

Палажка засміялася ще дужче:

– А я ж казала: Мессі сильніший за Роналду!

У хаті стало тихо.

Параска повільно повернулася:

– Повтори.

– Мессі. Сильніший. За Роналду.

Омелян сховав насіння.

– Може, я все-таки помер? Бо зараз почнеться

таке, що краще вже похорон.

Палажка засміялася ще дужче:

– А я ж казала: Мессі сильніший за Роналду!

У хаті стало тихо.

Параска повільно повернулася:

– Повтори.

– Мессі. Сильніший. За Роналду.

Омелян сховав насіння.

– Може, я все-таки помер? Бо зараз почнеться

таке, що краще вже похорон.

Палажка засміялася ще дужче:

– А я ж казала: Мессі сильніший за Роналду!

У хаті стало тихо.

Параска повільно повернулася:

– Повтори.

– Мессі. Сильніший. За Роналду.

– Давай, Криштіану! А коли Параска виходила на кухню, шепотів:

– Ліонелю, тримайся. Я душею з тобою.

– Ти з ким там балакаєш?

– якось застала його Параска.

– Із телевізором.

– А чого пошепки?

– Щоб електрику не переводити.

Мурчик-Копілот підсумував:

– **Одружений чоловік може мати дві футбольні збірні: одну офіційну, другу – для душі.**

ДУЛІ МІЖНАРОДНОГО РІВНЯ

Після сварки Параска оголосила Мессі особистим ворогом.

Коли Аргентина грала проти Швейцарії, у хаті зібралися всі. Палажка сіла біля телевізора, Левко приніс насіння, Омелян примостився ближче до дверей.

Щойно м'яч потрапив до Мессі, Параска крутила йому дулю:

– На! Не заб'єш!

Мессі віддав пас.

– Бачите?! Злякався!

Мессі пробив повз ворота.

– Працює!

– Що працює? – спитав Левко.

– Українська народна система протиповітряної футбольної оборони.

– Парасю, сховай дулю, – попросив Омелян.

– Не заважай. Я рятую Швейцарію.

Мурчик переводив погляд із м'яча на Парасчину руку:

– **Якщо Мессі не забиває, то це не завжди тактика тренера. Інколи у Великій Груші просто не спить Параска.**

Мессі справді не забив. Але в додатковий час Аргентина дотиснула швейцарців – 3:1.

Палажка підвелася:

– Ну що, Парасю? Дуля зламалася?

– Ні. Суддя був продажний.

– За скільки?

– Менше, ніж за «мільон і штирнадцять тисяч».

Левко засміявся. Омелян теж не втримався.

– А ти чого зуби сушиш?

– накинулася на нього Параска.

– Я не сміюся. Кашляю від радості.

– То ти теж за Мессі?!

– Я за мир у всьому світі.

– Зрадник!

Палажка поплескала Омеляна по плечу:

– Переходь до нас. У нас демократія.

– І насіння є, – додав Левко.

– То ви вже й Омеляна переманюєте?! – задихнулася Параска.

– Він – вільний агент, – сказала Галя.

– Я не агент! Я пенсіонер!

– Мовчи, трансфере, – відрізала Параска.

ВИРЯДЖАНКА ПІД ЗАГРОЗОЮ

Параска вимкнула телевізор:

– Значить так – у клуб я не піду!

– На виряджанку? – перепитала Палажка.

– Бо не хочу бути в одному приміщенні з людьми, які підтримують Мессі.

Потім Параска глянула на Левка, на Омеляна й знову на Левка.

– І взагалі, Паласю, я готова... обміняти Омеляна на твого Левка!

Левко випустив насіння.

Омелян підвівся:

– А доплата буде?

– Яка доплата?

– Левко в окулярах, грамотний, не п'є. Може, ви мене ще мішком картоплі доукомплектуєте?

– Сядь!

Палажка глянула поверх окулярів:

– А Левка ти спитала?

– Мужчина має бути готовий до трансферу.

– А Омеляна куди?

– Тобі.

Омелян повернувся до Палажки:

– Паласю, в тебе телевізор добрий?

Параска одразу пожбурила в нього подушку. Омелян пригнувся, і вона влучила в Почуй-Зубрицького.

– Селу передати, що переговори розпочалися? – спитав листоноша.

– Передай, що я тебе теж можу обміняти!

– На кого?

– На листоношу, який мовчить! Хоч би на твого 25-річного внука. Я чула, ти вже звільняєш йому місце й ідеш на пенсію, бо «Укрпошта» бронює військовозобов'язаних працівників!

Почуй-Зубрицький поправив кашкета:

– Парасю, це вже не обмін. Це – вимушена кадрова політика.

Мурчик-Копілот вистрибнув на стіл:

– **Коли жінка каже, що не піде на виряджанку, це ще нічого не означає. Але коли виставляє чоловіка на обмін – клубу пора відкривати трансферне вікно.**

...Біля клубу висіла афіша:

«Омеляну не підливати». А вранці хтось унизу дописав:

«Без дозволу Параски не продавати».

Хто це зробив – ніхто не знав. Хоча в Мурчика на лапі чомусь був графіт.

Далі буде. ■

■ Пульс тижня

Шацькі пироги – усім пирогам пироги!

Погоджуетесь, що це – суперсмакота?!!

Лія ЛІС

До нематеріальної культурної спадщини Волині офіційно внесли традицію приготування пирогів із квасолею та чорницею у Шацькій громаді. Таке рішення ухвалили в Обласному науково-методичному центрі культури під час засідання обласної комісії з формування переліку елементів нематеріальної культурної спадщини Волині.

До підготовки матеріалів та збереження цієї кулінарної спадщини долучилися носії традиції спільно з працівниками закладів культури Світязького, Прип'ятського, Піщанського та Шацького будинків культури, а також клубу сіл Положеве, Ростані та Затишшя, повідомили у Шацькому будинку культури.

Нематеріальна культурна спадщина – це традиції, звичаї, знання, ремесла, обряди та кулінарні практики, які передаються від покоління до покоління, формуючи нашу ідентичність та зберігаючи духовний зв'язок із рідною землею. ■

Учитель викопав без дозволів три ставки та отримав штраф

Обвинувачений пояснив, що хотів облаштувати водойми для розведення риби

Лія ЛІС

Володимирський міський суд визнав винним підприємця та вчителя місцевого спортивного ліцею Романа К. у незаконному заволодінні землями водного фонду. Обвинувачений без необхідних дозволів поглибив ставок і викопав ще три штучні водойми на орендованій ділянці, яка належить Зимнівській сільській раді. За скоєне йому призначили 25,5 тисячі гривень штрафу. У суді Роман Купріячук повністю визнав провини. Він стверджував, що... не знав про необхідність отримання спеціальних дозволів.

Представниця Зимнівської сільської ради повідомила суду, що громада не має до чоловіка майнових претензій, оскільки він компенсував шкоду. ■

У Луцьку рятували чоловіка, який застрів у металевій сітці паркана

Рятувальникам довелося спасати його за допомогою електроінструменту

Ліна ВОГОНЬ

Чоловік послизнувся та впав під металеву парканну сітку. Металеві елементи глибоко впр'ялися йому в ногу і чоловік не міг самостійно звільнитися. Рятувальники за допомогою електроінструменту обережно розрізали елементи металеві сітки, не завдавши потерпілому додаткових травм, зафіксували травмовану кінцівку та перенесли чоловіка до карети екстреної медичної допомоги. ■

Жителька Турійщини прихистила вдома лелеченя

Бусленятко живе у мешканки села Милянєвичі Ковельського району

Катерина ЗАГАЙКО

Зараз жінка доглядає за боцюном, годує його і лікує. Птаха назвали Лелік. Зі слів волинки, лелеку вона знайшла біля власного подвір'я місяць тому. Він випав із гнізда. Спершу ніхто в родині не вірив, що бусленятко виживе. Йому облаштували на подвір'ї гніздо з ящика і почали годувати салом, рибою та курятиною.

«Я знаю, коли він голодний, – говорить Ганна. – Він любить, як його гладять. Чужих людей боїться. От такого красеня вигодували. Виносимо його прогулюватися, аби він знайомився зі своїми родичами, які лишилися в гнізді».

Також жінка розповіла «Суспільному Луцьк», що Лелік подружився з усіма птахами та тваринами, які є у господарстві. Конфліктує лише з півнями. Родина сподівається, що коли лелека підросте, то зможе самостійно літати і знайде собі родину. ■

■ Увага, конкурс!

Відгадайте, що сьогодні заховали у гранатобузі журналісти?

Принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?». Тільки предмет чи зображення людини ми ховаємо в гарбуз (від початку повномасштабного вторгнення нелюдь-москалів наш добрий-предобрий гарбуз перетворився у грізний гранатобуз)

Грицько ГАРБУЗ

Оскільки ще триває підрахунок балів нашого весняного конкурсу, то сьогодні ми вам нагадаємо правила нинішнього – «Гарбузяче літечко-2026».

Умови конкурсу такі: ви маєте відгадати, що чи кого заховав Грицько Гарбуз у нашому гранатобузі. За кожну правильну відповідь отримуєте по 1 очку.

Хто здобуде найбільше балів протягом 12 турів, той і стане чемпіоном конкурсу «Гарбузяче літечко-2026» та отримає грошовий приз від редакції у розрахунку: здобутий 1 бал = 100 гривень. Якщо двоє або більше учасників наберуть однаково кількість балів, то грошовий приз розділимо порівну між усіма лідерами, але переможцем вікторини оголосимо того, хто найшвидше відповів на додаткове запитання.

Після кожного туру на фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза ми будемо вказувати перелік усіх переможців і регулярно публікуватимемо турнірну таблицю.

Можете приєднуватися, оскільки навіть якщо ви вперше почули про конкурс, легко можете взяти в ньому участь, адже попереду ще 7 турів, а відповіді на 5-ий ми ще приймаємо до 19 липня (включно), тож скануйте:

А сьогодні на вас чекає нове завдання – дуже легке, хоча всезнаючий ШІ його... не відгадав.

«Гарбузяче літечко-2026» – 7

Друзі, сьогодні ми від вас заховали дуже гарне українське словечко. Його днями вжила доволі відома в Україні людина, що автору цих рядків аж захотілося заглянути у словник, де «пишний сад, а не сумне провалля», і прочитати про нього.

Асоціативний ряд, який виведе на файну лексему: «Остап Вишня», «Франція», «літак», «команда», «займенник», «Барон Мюнхгаузен», «щосили», «вигук», «напад», «@», «применник», «осуд»...

Що за слово ми заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 24 липня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: 066 133 86 88, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Паланиця» (Валерій Залужний, Житомирщина).

Приємних вам пошуків без повітряних тривог! ■

Заповніть порожні клітинки так, щоб в кожному рядку, стовпчику і квадраті 3×3 були цифри від 1 до 9 по одному разу.

5						4	7	3
7				3	5	2		8
						1	5	
3				7	1	5		
2	6	7	5		8	3		
1	5			3	6	7	4	
		2	7			8		
9			8			6	2	
	8			2			3	

Відповіді на sudoku за 24 червня.

7	6	8	1	2	9	3	5	4
5	9	4	3	7	6	2	8	1
1	2	3	8	4	5	6	7	9
4	7	5	9	1	3	8	2	6
6	1	2	5	8	4	7	9	3
8	3	9	7	6	2	1	4	5
9	5	7	6	3	8	4	1	2
2	8	6	4	5	1	9	3	7
3	4	1	2	9	7	5	6	8

■ Оле, оле, оле, оле!

Це ж прийоми із самбо, дзюдо, джиу-джитсу, карате чи вільної боротьби!

Тренер Віталій Кварцянний розніс суддів ЧС-2026

БРАЗИЛІЯ 1:2 НОРВЕГІЯ

1 ГОЛОВНА СЕНСАЦІЯ: ВІЛІТ БРАЗИЛІЇ

2 ВІДКРИТТЯ: МЕКСИКА - АНГЛІЯ 2:3

3 АРБІТРАЖ ЧС-2026 - «УРОДСТВО ФУТБОЛУ»

4 ФАВОРИТИ: НОРВЕГІЯ, ФРАНЦІЯ, АНГЛІЯ

5 НАЙКРАЩИЙ ГРАВЕЦЬ: ЛІОНЕЛЬ МЕССІ - ГЕНІЙ

6 АРГЕНТИНА ЩЕ НЕ ПОКАЗАЛА МАКСИМУМ

«А ви бачили, як били Мбаппе у матчі з Парагваем? Там мінімум п'ять пенальті треба було ставити!» – обурюється суддівством Віталій Кварцянний.

«У «Шахтарі» немає жодного гравця, який потрапить у збірну Бразилії»

«Досі не розумію, як вони могли програти»

Петро ПАС

Відомий український тренер 72-річний Віталій Кварцянний жорстко відреагував на тролінг від «гірників» після поразки збірної Бразилії від Норвегії 1:2 в 1/8 фіналу Чемпіонату світу-2026.

– «Шахтар» у своїх соцмережах після вильоту Бразилії з Мундіалю жартома підколов бразильців, написавши: «Наступного разу

ного гравця, який би потрапив навіть до списку 50 кандидатів у збірну Бразилії.

Колись яскравими були Фернандіньо, Вілліан, Луїс Адріано. Був Фред, хоча я взагалі не розумію, як він опинився і в «Манчестер Юнайтед», і в збірній. Та навіть ті зірки УПЛ у команді Бразилії кардинально нічого не вирішували – так, підносили патрони.

Також у коментарях з приводу результатів важливих матчів, Віталій Кварцянний зробив такі висновки: Головна сенсація:

«Вони або наковталися чогось, або нанюхалися – так носилися!»

кличте наших гравців». Як думаєте, хтось із нинішніх «гірників» міг би посилити цю збірну? – запитав Віталія Кварцяного кореспондент Sport.ua.

– Я симпатизую підходу до організації футболу в «Шахтарі», – відповів тренер. – «Шахтар» і «Динамо» роблять багато корисного, приносять бали в рейтинг українського футболу. Але, якщо відверто, сьогодні в «Шахтарі» немає жод-

«Це – виліт Бразилії. Досі не розумію, як вони могли програти... Я все життя, ще з 1970 року, вболіваю за Бразилію. У 1982-му в них була унікальна команда Теле Санта-ни, але її зупинили італійці з Росії. А сьогодні це зробила Норвегія з Голандом. Я ж казав раніше, що норвежці будуть головною «темною конячкою».

Відкриття: збірна Мексики у поєдинку проти Англії (2:3). Тре-

нер емоційно висловився про їхню гру: «Вони або наковталися чогось, або нанюхалися – так носилися!», порівнявши гравців із пітбультер'єрами.

Жорстка крити-

ка суддів: фахівець назвав арбітраж на ЧС-2026 «уродством футболу». «А ви бачили, як били Мбаппе у матчі з Парагваем? Там мінімум п'ять пенальті треба було

ЧЕМПІОНАТ СВІТУ-2026

11 ЧЕРВНЯ – 19 ЛИПНЯ 2026 • США | КАНАДА | МЕКСИКА

1/8 ФІНАЛУ РЕЗУЛЬТАТИ

1/4 ФІНАЛУ РЕЗУЛЬТАТИ

1/2 ФІНАЛУ РОЗКЛАД

МАТЧ ЗА 3-Є МІСЦЕ РОЗКЛАД

ФІНАЛ РОЗКЛАД

14.07, 22:00

19.07, 00:00

19.07, 22:00

15.07, 22:00

Переможець Мундіалю-2026 отримає рекордні 50 мільйонів доларів США суто як бонус за 1-ше місце.

Чемпіон світу -2026 – збірна

Друзі! Радимо Вам звернути увагу і на інше наше видання – «Цікаву читанку»

У липневому випуску ви дізнаєтеся, що...

◆ Улюблена мільйонами пісня «Марічка» народилася зі слів кухарки: «Напишете про мене вірша, тоді буду вас усіх гарно харчувати».

◆ Ікона «Чорнобильський Спас» спасає від хвороб.

◆ Щоденник загиблої парамедикині: поранені воїни на полі бою часто кличуть... маму.

◆ Чому Радянський Союз був проти встановлення пам'ятника Тарасу Шевченку?

◆ Лідерка «Лісапетного батальйону» Наталія Фаліон: «За три роки другий чоловік зробив для мене більше, ніж перший – за сорок».

◆ «Бучанська відьма» удень – робить торти, а вночі – полює за дронами!

Запитуйте липнєву газету «Цікава читанка» в листонош або точках продажу преси!

А ще краще – передплатити це видання від газети «Волинь».

НАШ ІНДЕКС: 38036.

«Цікава читанка» коштує всього 18 гривень на місяць!

ЦІКАВА Читанка

«Вони справді часом кличуть маму, коли лежать на полі бою...»

Кухарка Марічка показувала: «Напишете про мене вірша, тоді буду вас усіх гарно харчувати»

Вікторія: «За три роки другий чоловік зробив для мене більше, ніж перший – за сорок»

«М»... «Бучанська відьма» удень – робить торти, а вночі – полює за дронами!

Запитуйте липнєву газету «Цікава читанка» в листонош або точках продажу преси!

А ще краще – передплатити це видання від газети «Волинь».

НАШ ІНДЕКС: 38036.

«Цікава читанка» коштує всього 18 гривень на місяць!

I сміх, і гріх

Як дід Валентин русалок на Стиру рахував

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

«Після сьомої гальби на воді з'явилися русалки. І я вам скажу: не всі вони були вигадкою...»

Я вам так скажу: хто не плавав Стиром на плоті, той життя бачив тільки з берега. А з берега воно, може, й безпечніше, зате набагато нудніше. Бо на березі – комарі, кропива і теща з відром, а на плоті – воля, хвиля, небо і така романтика, що навіть жаби перестають квакати й слухають, чи ти дурниці не мелеш

Остап ЧЕРЕШНЯ

Було це років із п'ятдесят п'ять тому. Я тоді ще мав таку шевелюру, що як вітер дув із Рожища, то волосся лягало аж у бік Берестечка. Ми з хлопцями змайстрували пліт. Назвали його скромно – «Корова». Бо корова на Поліссі – це не просто худоба. Це член родини, економічна програма, домашній банк і психологічна підтримка в одному хвості.

Пліт наш був такий, що якби його побачив Том Соер, то кинув би свого Гекльберрі й попросився до нас матросом. Правда, коли «Корова» вперше стала на воду, вона трохи боком пішла. Я сказав:

– Не біда. То вона ще річку нюхає.

А Сашко Москалець глянув на мене й каже:

– Валентине, аби вона тільки дно не нюхала.

Та нічого. Попливи.

Стир тоді був зовсім інший. Живий. Діловий. По ньому ходили катери, буксири, пароплави. Назви в них були такі, ніби орнітологічний гурток подався у річковий флот: «Фазан», «Сокіл», «Яструб», «Кулик», «Пєрепєл», «Пінгвін». І ще був катер «Радянська Волинь». Кажуть, його потім перекинули на Світязь, де він і булькнув. Мабуть, не витривав зміни редакційної політики.

А в Колках був причал. І буфет. Оце слово – «буфет» – для тодішнього річкового чоловіка звучало майже як «порт

приписки». Бо що то за рейс, якщо в кінці нема кухля «Волинського» (було колись таке пиво на Волині, поки не загуло – знаю, що в пана Валентина Люпи етикетки ще залишилися. – Авт.)?

Я пам'ятаю, як зайшов туди – молодий, засмаглий, із виглядом капітана далекого плавання, хоча насправді мене

Після третього кухлика «Волинського» я вже бачив, що Колки – то не просто селище, а морська держава.

перед тим двічі знімали з верби, бо «Корова» не слухала стерна. Замовив кухлик. Випив. Стир став ширший. Замовив другий – Волинь стала красивіша. Після третього я вже бачив, що Колки – то не просто селище, а морська держава. Після п'ятого почав говорити з бакланом. А після сьомого на воді з'явилися русалки.

Не такі, як у книжках малюють – із гребінцями, перлами й поглядом «я тебе зараз утоплю, але культурно». Наші, стирські русалки були простіші. Одна в хустині, друга сміялася, третя сказала:

– Валентине, а ти чого на плоті сам?

Я хотів відповісти, що я не сам, що зі мною історія Луцького річкового порту, але язик після семи гальб мав власну навігацію. Тому я тільки гордо махнув рукою і сказав:

– Дівчата, сідайте, місця всім стане. «Корова» судно містке.

Одна з русалок сіла

поруч. А може, то й не русалка була, а дівчина з нашої компанії. Бо на ранок вона мала цілком людське ім'я, людську косу і дуже людську звичку сміятися з мене.

Саме з нею я тоді й цілувався на плоті. Стир ніс нас поволі, місяць світив так, ніби його спеціально повісили над річкою для нашого першого кохання, а десь у лататті жаби співали бек-вокал. Я тоді думав: от воно, щастя. І навіть не знав, що через пів століття згадуватиму не тільки її очі, а й те, як пліт розвернуло, і ми мало не припливли не в майбутнє, а в очерет.

Минуло 55 років. Волосся моє вже не лягає в бік Берестечка, бо його значно менше і воно саме не дуже знає, куди йому лягати. Річковий порт Луцька, який колись дихав, гудів, возив пісок, людей, вантажі й мрії, нині мов у воду булькнув. Прийшов я недавно до того, що мало би бути портом, – і стояв, роззявивши рота.

Замок на дверях. Тиша. Телефон не відповідає. Навколо так порожньо, що навіть чайки, здається, соромляться кричати.

Зате назва є – «Тюлькин флот». Оце вже по-нашому! Бо якщо в Луцьку колись був справжній річковий порт, а тепер від нього лишилися спогади, то назва «Тюлькин флот» звучить як офіційний діагноз нашої водної політики. Колись – «Фазан», «Сокіл», «Яструб», 119 вимпелів у Луцьку, 300 тисяч тонн піску за навігацію, 160 підприємств

на портових послугах. А тепер – «Тюлькин флот» і замок на дверях.

Але я не з тих, хто одразу здається. Бо раптом бачу на Стиру судно – «Характерник». Стоїть собі, ніби каже: «Не хороніть мене, діду Валентине, я ще комусь покажу хвилю».

І серце моє так йойкнуло, що я аж кашлянув від молодості.

Бо тепер у мене є мрія. Не золота, не депутатська, не про новий трактор і навіть не про те, щоб після семи гальб «Волинського» знову побачити русалок. Хочу прокататися на «Характернику» Стиром. І не сам.

Хочу знайти ту, з якою цілувався на плоті 55 років тому.

Уявляю: сидимо ми на палубі. Я вже не капітан далекого плавання, вона вже не русалка з місячної води, але Стир той самий. Тільки старший. Як і ми. Я їй кажу:

– Пам'ятаєш нашу «Корову»?

А вона сміється:

– Як не пам'ятати? Ти ж тоді обіцяв, що допливемо до Пінська.

– Ну, – кажу, – не допливли, бо держава розвалилася, порт закрили, русло замулилося, а я тоді ще не мав достатнього досвіду в міжнародній навігації.

Вона знову сміється. А я дивлюся на Стир і думаю: річка все пам'ятає. І ті буксири, що тягли баржі. І катери, що ходили до Колок, Рожища, Берестечка. І школярів, які мріяли бути Томами Соерами. І буфет у Колках. І «Волинське». І русалок, які з'явилися, коли чоловік ставав надто щасливий, щоб бути тверезим.

Тож коли хтось скаже, що Луцьк уже не портове місто, я не погоджусь. Бо порт – це не тільки причали, контори й таблички. Порт – це коли людина підходить до річки, бачить воду і в неї в душі щось відчалеює.

А якщо ще й «Характерник» колись поведе мене Стиром із тією самою дівчиною-русалкою – ніяка вона не бабуса й зараз! – то я вам чесно скажу: можна буде вважати, що Луцький річковий порт воскрес.

Ну, а якщо після сьомої гальби в Колках до нас знову підпливуть русалки, то я цього разу вже не розгублюся. Скажу їм строго, по-капітанськи:

– Дівчата, без квитків не можна. Але для ветеранок плотарського флоту – знижка. ■

Що віщують зорі?

Гороскоп на 20 – 26 липня

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Цього тижня не намагайтеся все зробити самотужки – підтримка колег або рідних виявиться дуже доречною. Бережіть сили та уникайте перевтоми у спекотні дні. У коханні відверта розмова допоможе владнати давнє непорозуміння. Самотнім Овнам варто уважніше придивитися до людини зі свого оточення. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – понеділок.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Зорі радять не поспішати й послідовно доводити розпочате до кінця. Фінансові справи вимагатимуть уважності: цього тижня краще утриматися від необдуманих покупок. Організму підуть на користь повноцінний сон і легша їжа. У стосунках пануватиме тепло, якщо ви не приховуватимете своїх почуттів. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – середа.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Серед великої кількості справ оберіть найважливіші, інакше можете розпоростити сили. Корисними будуть прогулянки та короткі перерви протягом дня. У любовній сфері можливе знайомство, яке розпочнеться з легкої розмови, але матиме цікаве продовження. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – субота.

РАК (22.06 – 22.07)

Настав час подбати не лише про інших, а й про себе. Не відкладайте справ, які давно потребують вашої уваги, але й не вимагайте від себе неможливого. Домашній затишок і спілкування з близькими допоможуть відновити душевну рівновагу. У коханні не мовчіть про те, що вас хвилює: щирість буде почута. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – неділя.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Ви опинитеся в центрі уваги й зможете переконати оточення у правильності своїх ідей. Гарний час для творчих задумів, важливих розмов і нових починань. Однак надмірна активність може позначитися на самопочутті, тому не нехтуйте відпочинком. У стосунках на вас чекає приємний сюрприз або романтична зустріч. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – вівторок.

ДІВА (22.08 – 23.09)

Цього тижня ваша уважність допоможе помітити те, що інші пропустили. Можна сміливо наводити лад у документах, фінансах і домашніх справах. Не перебільшуйте значення дрібних проблем – більшість із них вирішаться швидше, ніж ви думаєте. У коханні менше аналізуйте слова, а більше довіряйте вчинкам. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – четвер.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

На початку тижня можуть виникнути сумніви, але вже невдовзі ситуація проясниться. Не дозволяйте чужим порадам збити вас із власного шляху. Гарний час для відпочинку біля води. У стосунках доведеться шукати компроміс, зате результат поради обох. Самотнім Терезам зорі обіцяють приємне знайомство. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – середа.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Ваша наполегливість допоможе завершити складну справу або домогтися важливої відповіді. Не діліться планами з людьми, у надійності яких сумніваєтеся. Зверніть увагу на режим дня та не ігноруйте сигнали втоми. У любовній сфері можливі ревності, але спокійна розмова швидко розвіє підозри. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – субота.

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Цей тиждень подає бажання вирватися зі звичного кола справ і спробувати щось нове. Вдалими будуть поїздки, навчання та зустрічі з людьми, які надихають. Не витрачайте всі сили одразу – попереду ще чимало важливих завдань. У коханні можливе несподіване зізнання або повернення давньої симпатії. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – понеділок.

КОЗОРІГ (22.12 – 20.01)

Зосередьтеся на справах, які можуть принести користь у майбутньому. У фінансових питаннях не довіряйте гучним обіцянкам. Здоров'ю підуть на користь спокійні вечори та відмова від зайвих навантажень. У стосунках настав час сказати теплі слова, які ви давно відкладали. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – неділя.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Несподівана новина може змінити ваші плани, але зрештою все склеться навіть краще, ніж ви очікували. Не бійтеся нестандартних рішень, проте перевіряйте важливу інформацію. У коханні можливий яскравий поворот, а самотнім Водоліям варто приймати прошення на зустрічі. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – четвер.

РИБИ (19.02 – 20.03)

Інтуїція підкаже, кому можна довіряти, а від кого краще триматися на відстані. Не беріться одночасно за багато справ. Приділіть увагу відпочинку, водному балансу та емоційному стану. У любовній сфері настане час ніжності, щирих зізнань і приємних спогадів. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – п'ятниця. ■

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI
facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Волинь». Ціна договірна.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль:
вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право на літературне редактування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «+» друкується на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції:

78 07 70, 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер
ВДОВИЧЕНКО
Тамара Федорівна

Політики
УЛИЦЬКИЙ
Василь Михайлович

Інформації
ВЛАШИНЕЦЬ
Лєся Степанівна

Інтернет-новин
НЕКОЗ Наталія Валеріївна

Передплати і розповсюдження
КОСІНЦЬКА Ольга Олексіївна

Спеціальні кореспонденти
ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович
ІВАНЮК Раїса Іванівна

Літературний редактор
ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281 KБ
Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695 Друку офсетний.
Обсяг 3 друку, аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02497,
рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)
52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж випуску: 7500.

Замовлення № 1095.

Завтра зустрінемо разом!

Щаслива тисяча від «Волині» завела старовинний годинник

Виграш серед читачів нашої газети підсобив Василю Лакомському саме тоді, коли його родинному «Густаву Беккеру» знадобилася рідкісна деталь. Тепер уродженець Горохова переконався на власному досвіді: лотерея серед передплатників у редакції «Волині» проходить без будь-яких блатів і знайомств. Хоча... знайомий він з нами аж із 1974 року

Ольга КОСІНСЬКА,
Раїса ІВАНЮК

Щоправда, заочно – за публікаціями в газеті «Волинь», яку Василь Лакомський почав передплачувати ще 1974-го. Про той час він із гумором каже: «Коли повернувся офіцером із окупаційної радянської армії».

Тоді ж улаштувався працювати у Волинське експлуатаційне управління сільської електрифікації – «предка» нинішнього ПрАТ «Волиньобленерго». До армії закінчив енергетичний факультет Львівського політехнічного інституту за спеціальністю «Електричні мережі й системи». Тож подальше його життя було пов'язане зі здобутим фахом інженера-електрика. Зокрема, після сільської електрифікації у Горохівському районі 22 роки відпрацював за спеціальністю на місцевому ливарному заводі.

– Чесно скажу: і на пенсії електрик затребуваний. Ну як не допомогти сусідам і сусідкам? – підморгує чоловік. – Тому з вашої газети я підшиваю архів, бо не щоразу виходить одразу все переглянути. А читати «Волинь» люблю від першого до останнього речення. Уже взимку, коли менше роботи, сідаю собі й спокійно перечитую попередні видання. А цього разу, коли побачив себе у списку переможців, то одразу усміхнувся: «Бог почув мене».

Нагадаємо, щасливий конверт із прізвиськом Василя Лакомського витягнув легендарний волинський аграрій, керівник ТЗОВ «Городище» Луцького району Анатолій Никонюк.

– Справа в тому, що вдома маю старовинний родинний годинник – настінний «віденський регулятор» знаменитої німецької фірми «Густав Беккер» (Gustav Becker), – захоплено розповідає Василь Петрович. – Він цінується за надійність, точність і гарний дизайн. Але сталося так, що в ньому вийшла з ладу одна вісь. Тож я спеціально поїхав у Луцьк до чудового майстра Сергія Ушлова, про якого газета «Волинь» уже писала. У нас, у колишньому райцентрі Горохові, на жаль, свого годинникового майстра нема. Але пан Ушлов сказав, що такої осі він не має: «Це ж така фірма!» Її хіба що можна вивчити вручну. А зробити це може класний спеціаліст, який тоді був на фронті. Я цілий рік чекав, коли воїн повернеться й виточить мені цю деталь. Коштувала вона 120 доларів. Тож тисяча гривень від «Волині» мені дуже підсобила...

Втім, каже, дехто зі знайомих уже навіть встиг позаздрити цим «дармовим грошам».

– А я всім пояснюю: виграє той, хто грає. «А ви ж навіть не передплачуєте!» Хоча були й такі, хто газету виписав, але квитанції в редакцію не надіслав. То на яку перемогу ви розраховує-

Газету «Волинь» Василь Лакомський читає з 1974-го року від першого до останнього речення.

те? Це ніби збірна України, за яку я дуже вболіваю, мріяла б стати чемпіоном світу-2026, але ж на турнір не пробилася...

Спорт №1 Василь Петрович дуже любить. І не тільки футбол.

– У Горохові в часи Баламута всі – від старого до малого – любили гандбол. Навіть більше, ніж футбол...

(Олександр Баламут (1933–2009) – почесний громадянин Волині, майстер спорту з гандболу, виступав за збірну СРСР, заслужений тренер України. Саме завдяки йому провінційне містечко стало центром гандболу Волині: у 1970 році чоловіча команда Горохова, виступаючи у статусі збірної України на І-их Всесоюзних сільських іграх у Луцьку, стала чемпіоном Радянського Союзу по «Колосу». Баламут був граючим тренером цієї команди. – Ред.).

– Зізнаюся чесно: телевізора зараз не дивлюся, а за подіями нинішнього чемпіонату світу стежу по радіо і, звісно ж, із газети «Волинь», – каже 75-річний чоловік. – От скажу, що у чвертьфіналі Франція здолає Марокко – 2:0. А чемпіоном світу знову стане, прогнозую, Аргентина з її генієм Мессі (Цей прогноз Василя Петрович давав ще перед чвертьфіналами. – Ред.)... – усміхається і продовжує: – Увесь вільний час, який випадає, я намагаюся читати. Особливо твори на історичну тематику. Маю стільки цікавих вирізок!..

Виявляється, про своє особливе захоплення – краєзнавство – Василь Петрович може розповідати годинами. І про свою вулицю Гетьманську, яка за Польщі була Торговою, а за «совєтів» – 1-го Травня. І про те, що колись на будинку тут висіла табличка: «Тут мешкає Василь Лакомський» – так само звали його діда. І про місцевий Свято-Вознесенський храм, його настоятеля Андрія Сидора двох його синів, які стали священниками.

– «Отличні» хлопці! А про Івана, який у 2013 році врятував революційний Майдан у Києві, ви ж не раз писали...

Більше того, разом з однодум-

«Разом з однодумцями, за власні кошти, наймаючи транспорт, Василь Петрович постійно їздить історичними місцями Волині.»

цями, за власні кошти, наймаючи транспорт, Василь Петрович постійно їздить історичними місцями Волині: у Берестечко – на «Козацькі могили», у Завидів – на «Прощаницю», у Старий Загорів – до монастиря, де у вересні 1943 року 44 воїни УПА під командуванням Андрія Марценюка («Берези») кілька діб тримали оборону проти півторатисячного нацистського угруповання. Проти повстанців тоді застосовували міномети, важку артилерію і навіть авіацію.

– А на 1 серпня плануємо зі своїми козаками знову вирушити туди, де «десь далеко на Волині створилася армія УПА», – в урочище Вовчак на Турійщині...

На завершення розмови просимо Василя Петровича стати чарівником – або ж відчувти себе в ролі політиків Юлії Тимошенко чи Володимира Зеленського – і витягнути конверт зі щасливим номером серед передплатників газети «Волинь». Його власник також отримає призову тисячу гривень.

– Який номер обираю? А нехай буде «67». У 1967 році я закінчив Горохівську середню школу імені Франка. Тоді в нашому місті була ще тільки одна школа. Спогади про неї залишилися дуже теплі на все життя, бо хороші в нас були вчителі. Тож хай комусь іще буде добре, – усміхається Василь Петрович.

І те добре завдяки йому перелетіло з Горохова на Ківерцівщину – у село Липне Луцького району до Володимира Громика, конверт якого з квитанцією про передплату був під номером «67».

Вітаємо нового володаря тисячі гривень і зичимо, щоб наступного разу удача усміхнулася саме вам!

Для цього треба передплатити «Волинь» хоча б на місяць – 66 гривень плюс 20 гривень за прийом передплати – і надіслати в редакцію конверт із передплатною квитанцією на адресу: 43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область.

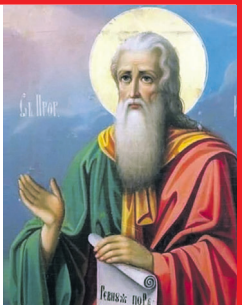
Наш передплатний індекс: 30 000. ■

Золоті слова

Фото: google.com.

Доки ви будете кульгати на обидва боки?

(Святий пророк ІЛЛЯ (приблизно між 900 та 850 роками до н. е.) так звернувся до ізраїльтян, які намагалися одночасно вірити в істинного Бога та поклонятися язичницькому богу Ваалу (3 Царів 18:21). Ці слова нагадують розділення українських вірян ПЦУ і упц мп).

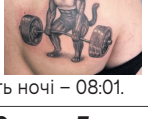

2026 ЛИПЕНЬ
Алевтина, Валентина, Юлія, Павло, Уляна, Афіноген, Єлизар, Мотрона, Оляна.

16 Четвер
День бухгалтера та аудитора в Україні.
День ухвалення Декларації про державний суверенітет України.
☀️ схід – 07:44, захід – 22:41. Зростаючий півмісяць. 2-й день.
☀️ схід – 05:23, захід – 21:25. Тривалість дня – 16:02. Тривалість ночі – 07:58.

17 П'ятниця
День етнографа в Україні.
День татування.
☀️ схід – 09:11, захід – 22:56. Зростаючий півмісяць. 3-й день.
☀️ схід – 05:25, захід – 21:24. Тривалість дня – 15:59. Тривалість ночі – 08:01.

18 Субота
День Національної поліції України.
День судового експерта України.
☀️ схід – 10:32, захід – 23:09. Зростаючий півмісяць. 4-й день.
☀️ схід – 05:26, захід – 21:22. Тривалість дня – 15:56. Тривалість ночі – 08:04.

19 Неділя
День тренера.
День працівників металургійної та гірничодобувної промисловості.
☀️ схід – 11:50, захід – 23:22. Зростаючий півмісяць. 5-й день.
☀️ схід – 05:27, захід – 21:21. Тривалість дня – 15:54. Тривалість ночі – 08:06.

20 Понеділок
День святого пророка Іллі.
☀️ схід – 13:06, захід – 23:35. Зростаючий півмісяць. 6-й день.
☀️ схід – 05:28, захід – 21:20. Тривалість дня – 15:52. Тривалість ночі – 08:08.

21 Вівторок
День працівника природно-заповідної справи.
☀️ схід – 14:20, захід – 23:50. Перша чверть. 7-й день.
☀️ схід – 05:30, захід – 21:19. Тривалість дня – 15:49. Тривалість ночі – 08:11.

22 Середа
22.07.1921 року в газеті «Селянська правда» з'явився перший фейлетон Остапа Вишні.
☀️ схід – 15:35, захід – ---. Зростаючий опуклий місяць. 8-й день.
☀️ схід – 05:31, захід – 21:18. Тривалість дня – 15:47. Тривалість ночі – 08:13.

ЧИТАЙТЕ В ЛІПНЕВОМУ ВИПУСКУ ІНШОГО НАШОГО ВИДАННЯ – МІСЯЧНИКУ «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»:

Історія до сліз: Три Василі її серця.
Чи є гріхом, коли воїн позбавив себе життя, аби не потрапити в руки ворогу?
Тьотя Тома вп'яте вийшла заміж. Одночасно з онукою.
Жінка, яка лає душу, про любов, що пішла у відпустку.
Щоденник переселенки: чим німецькі чоловіки відрізняються від українських?
Любити одну, бажати іншу: пастка розділеного серця.

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

«Вранці написала: «Я те кохав», але Саша цього повідомлення вже не прочитав...»

Казанський районок

12

Любити одну, бажати іншу: пастка розділеного серця

Розділимо серця

Чи є гріхом, коли воїн позбавив себе життя, аби не потрапити в руки ворогу?

Б

Історія невимовного болю - на с. 2

Розділимо серця